

Dagdas novada skolēnu konkursa

„DAGDAS NOVADA LEPNUMS 2013”

radošo darbu krājums

DAGDA 2013

Tas, ko paveicam tikai priekš sevis, mirst kopā ar mums; tas, ko veltām citiem un pasaulei, neizzūd un iegūst nemirstību.

/ Alberts Pikē/

Kas ir Dagdas novada lepnums - 2013?

Tie ir cilvēki, kas dara paši un palīdz citiem. Cilvēki, kas ir mums līdzās ikdienā...Tie ir cilvēki, kas saka: es gribu. Un ja grib, tad jau iesāktais darbs būs izdarīts.

Mūsu cilvēki izprot savu atbildību. Lepojas par katra savu drauga, ģimenes locekļa, vai kaimiņa uzvaru. Katrs šai krājumā aprakstītais cilvēks apzinās, ka iemūrējot savu ķieģeli, viņš palīdz būvēt labāku pasauli.

Cilvēcība ir cilvēciskākā cilvēka īpašība, Dagdas novada lepnuma varoņi ir dažādi. Atšķiras viņu stāsti, paveiktais.

lmesli, kāpēc tieši viņi ir saņēmuši skolēnu atzinību. Bet viņus visus vieno tieši šī īpašība. Cilvēcība ir viņu būtība un misija. Būt cilvēkam ir tik vienkārši un reizē tik īpaši.

Pasauli mēs redzam tādu, kādu gribam to redzēt un kādu paši veidojam. Ar savām domām, darbiem, attieksmi. un nevajag gausties, ka viss ir slikti, ka labestība mūsdienās vairs nepastāv, ka apkārt ir tikai cilvēki, kuri kaitina, un situācijas, kas neveidojas tā, kā gribētos. o patiesībā labu cilvēku un sirsnīgas rīcības tepat, mums līdzās, ir ne mazāk kā mūžam neapmierināto, kas tiecas pēc negācijām. Lai šo cilvēku un viņu labo darbu saraksts kļūst arvien garāks! Svarīgi šos cilvēkus un viņu darbus sadzirdēt uz šīs zemes.....

Paldies mūsu cilvēkiem, kas ikdienā ir mums blakām un klusām dara lielas un mazas lietas, nedomājot-kas man par to būs. Salīdzināt, kurš padarījis vairāk, kurš labāk, kurš nozīmīgāk,-to nemaz nevar. Un vai vajag?

Katrs mūsu Dagdas novada lepnums 2013 ir unikāls.

Vēlos teikt lielu paldies visiem tiem, kas šogad palīdzēja ar atbalstu un sadarbību Dagdas novada lepnuma 2013 veidošanā un īstenošanā!

Paldies skolēniem! Mums patiess prieks par viņiem, kas ir pieteikuši šos cilvēkus. Skolēni pamana, atceras, novērtē un arī pastāsta par to citiem.

Marija Mickeviča

Dagdas novada izglītības, kultūras un sporta nodaļas vadītāja

Konkursa dalībnieki

Dagdas vidusskola

Jeļena Rihtere
Anna Cvetkova
Artūrs Brokāns
Viktorija Stepiņa
Jeļena Krauliša
Anastasija Smoļaninova
Varvara Markova
Ilze Vidžupe
Jānis Orols
Sanita Babre
Justīne Aišpure
Mārtiņš Kolita
Nastja Jureviča
Evija Utāne
Katrīna Maceviča
Jana Poļaka

Kristīne-Kristiāna Ozoliņa
Oksana Duboveca
Aleksandra Orlova
Renāte Mamošina
Kristīne Žeimote
Irēna Zvidriņa
Darja Puzanova
Santa Daniļeviča
Dana Grebņova
Diāna Čerņavska
Viktorija Jerjomina
Darja Smoļaninova
Veronika Mamedova

Kristīne Andžāne
Sintija Sadovska

Andzēlu pamatskola

Viktorija Višņakova
Jana Krauliša
Lolita Ļebedeva

Konstantinovas sākumskola - Laura Mizāne

Asūnes pamatskola

Ligita Žuravska ,
Armands Zeiza
Inita Žvirbļa

Lāsma Plakoša
Kristīne Lubgāne
Elīna Krūmiņa

Andrupenes pamatskolā

Rolands Šangelis
Atis Konošonoks
Artjoms Abramovs

Ezernieku vidusskola

Arnis Savko
Luīze Tjarve
Agneta Igaune
Anastasija Doktorova

Arnis Igaunis
Loreta Ieva Dārzniece
Viola Daniela Kiseļova
Edvīns Ļahs

Šķaunes pamatskola - Kristaps Andžāns, Jūlija Mošaka, Armands Jermaks

Dagdas novada lepnums 2013

Sandra Platace	skolotāja
Tatjana Kauliša	vecmāmiņa
Lebedevu ģimene	
Tamāra Starovoitova	skolotāja
Antonija Grauba	vecmāmiņa
Žanna Aišpure	skolotāja
Olga Lukjanska	Asūnes tautas nama vadītāja
Zita Gražule	skolotāja
Jānis Zeiza	krustēvs
Lāsma Plakoša	skolniece
Inese Pļesņa	kultūras metodiķe
Janīna Puža	bibliotekāre
Valentīna Spirga	vecmāmiņa
Irēna Kuļka	skolotāja
Anatolijs Savko	tētis
Edgars Tjarve	tētis
Lidija Igaune	vecmāmiņa
Ļubova Leonardova	ārste
Nils Dārznieks	tētis
Vanda Rutkovska	vecmāmiņa
Žanna Ļaha	māmiņa
Anita Malinovska	skolotāja
Alevtīna Vasiļevska	pensionēta skolotāja
Anatols Viškurs	SIA "Ūzoliņi" valdes loceklis
Anna Valtere	vecmāmiņa
Ināra Krauliša	skolotāja
Ludmila Smoļaninova	vecmāmiņa
Sergejs Markovs	tētis
Svetlana Vidžupe	māmiņa
Sandra Viškure	Dagdas novada pašvaldības priekšsēdētāja
Sandra Babre	māmiņa

Vladislavs Isaks

Ķiliķija Piragova

Zoja Antonova

Antons Olehnovičs

Andželika Orlova

Eduards Mamošins

Nikolajs Taratako

Olga Boboviča

Olga Lobanova

Silvija Bogdāne

Vija Gekiša

Aleksandrs Smoļaninovs

Janīna Tukiša

Andrejs Macevičs

Diāna Poļaka

Marija Micķeviča

Zinaida Konošonoka

Ilmārs Andžāns

Leonora Muizniece

Pēteris Jermaks

Antonija Grauba

Zofija Joņina

vectēvs

vecmāmiņa

vecmāmiņa

vectētiņš

māsa

brālis

vectēvs

skolotāja

skolotāja

skolas medmāsa

skolotāja

tētis

pensionāre

brālis

māmiņa

skolotāja, Dagdas IKSŅ vadītāja

skolotāja

vectētiņš

skolas pavāre

vectētiņš

vecmāmiņa

dzejniece un tulkotāja

Cilvēkam, kurš zina, kurp viņš iet, pasaule pati paver ceļu

Es dzīvoju Aleksandrovā, kur strādā brīnišķīga direktore un skolotāja Anita Malinovska. Visi darbinieki, kuri strādā Aleksandrovas internātpamatskolā, viņu ļoti ciena. Un arī ir lielā sajūsmā par viņas paveiktajiem darbiem, par to, kā viņa prot saprasties ar bērniem, kuri mācās šajā skolā, jo te mācās bērni ar speciālām vajadzībām. Es izvēlējos pastāstīt par Anitu Malinovsku, jo es uzskatu, ka viņa ir tiešām daudz ko paveikusi un pelnījusi būt „Dagdas

novada lepnums 2013”.

Anita Malinovska strādā Aleksandrovas internātpamatskolā par direktori un skolotāju jau desmit gadus. Pa šiem gadiem viņa ir daudz ko mainījusi savā dzīvē un arī darbā. Viņai ir divi bērni: meita Vita un dēls Valdis. Abi bērni jau ir pieauguši, un dzīvo katrs savu dzīvi. Jauniešu mamma daudz ko dara savu bērnu labā, kā jau visi vecāki. Viņa bieži sazinās ar saviem bērniem, mēģina biežāk viņus apmeklēt, brauc ciemos pie viņiem, vai arī tie atbrauc pie viņas, jo dzīvo tālu viens no otra un gribas biežāk satikties. A. Malinovska ir bijusi daudzās vietās ārzemēs. Ar saviem bērniem viņa bija Kiprā un vēl daudz kur citur, jo gribēja jauki pavadīt laiku kopā ar ģimeni un atpūsties, un pati vēlējās daudz ko ieraudzīt.

Viņa ir manas māsas krustmāte. Kā krustmāte viņa ir ļoti jauka un rūpīga. Viņa vienmēr apsveiks dzimšanas dienā, vārda dienā, Jaunajā gadā un Lieldienās. Tie ir svētki, kuros vienmēr var sagaidīt kādu pārsteigumu ne tikai māsa, bet arī es.

Kolektīvā direktore ir ļoti jauka, bet brīžiem arī stingra. Viņa prot uzturēt kārtību darbā. Brīvo laiku viņa cenšas saplānot, lai nekad netērētu ne minūti veltīgi. Viņai patīk adīt un tamborēt. Viņa ada zeķes, džemperus un cimdus sev un saviem radniekiem. Arī lielāko daļu laika viņa pavada pie datora, daudz strādājot un meklējot jaunas idejas.

Manuprāt, Anita Malinovska ir zinoša, jauka un interesanta skolotāja, stingra direktore, gādīga mamma, mīloša sieva un dāsna krustmāte. Viņa daudz ko ir spējusi izdarīt savā dzīvē un prot dzīvot līdzī savam laikam.

Dagdas vidusskolas
11.b klases skolniece
Jeļena Rihtere

Skolotāja ar lielo burtu

Mēs dzīvojam novadā, kas aizņem pavisam nelielu platību, tomēr tas ir ļoti skaists un bagāts ar dažādām vērtībām. Dagdas novada iedzīvotāji savā novadā var lepoties ne tikai ar apbrīnojami skaisto dabu, interesantām vietām, bet arī ar cilvēkiem, kuri novada labā ir daudz ko izdarījuši. Manuprāt, Dagdas novadā tādu cilvēku ir daudz, un viena no tiem ir fizikas un matemātikas skolotāja

Alevtīna Vasiļevska.

Alevtīna Vasiļevska ir strādājusi daudzus gadus Andzeļu pamatskolā un pa šo laiku ir daudz paveikusi savas skolas labā. Diemžēl pagājušajā gadā šī skolotāja ir pabeigusi savas darba gaitas un aizgājusi pelnītā atpūtā. Neskatoties uz to, viņa tagad vienalga ir tikpat laipna un dzīvespriecīga kā agrāk, vienmēr ir smaidīga, palīdz saviem skolēniem un uz dzīvi skatās pozitīvi.

Kopumā A. Vasiļevska darbībai skolā ir veltījusi vairāk nekā 40 gadus. Viņa mācījās Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā un pēc absolvēšanas sāka strādāt Priekšmales vidusskolā kā matemātikas skolotāja vidusskolas klasēs. Darba gaitas turpināja Dagdas lauksaimniecības skolā, Asūnes pamatskolā, visbeidzot Andzeļu pamatskolā, kurā nostrādāja visilgāk.

Andzeļu pamatskolā viņa sāka strādāt kā fizikas un matemātikas skolotāja. Viņa nerāvās ieņemt vadošo amatu, bet 1991. gadā, kad ilggadējais direktors devās pensijā, Alevtīnu Vasiļevsku iecēla par skolas direktori un šajā amatā viņa nostrādāja piecus gadus. Kad skolu optimizācijas gaitā apvienoja Andzeļu sākumskolu un Ežezera deviņgadīgo skolu, direktores amatu ieņēma cita skolotāja, bet skolotāja Alevtīna kļuva par mācību daļas vadītāju. 2009. gadā Alevtīnai Vasiļevskai atkal piedāvāja direktores vietu un, uzklusot pedagogu kolektīva lūgumu, viņa piekrita.

Būdam direktore, viņa rūpējās par katru skolēnu un katrs varēja prasīt viņai palīdzību, viņa nekad nevienam neatteica. Viņa centās uzlabot skolas izskatu gan no iekšpuses, gan no ārpuses. Viņa organizēja dažādus interesantus skolas pasākumus, kur skolēniem patika piedalīties. Matemātikas stundas ar šo skolotāju vienmēr bija interesantas un aizraujošas. Skolotājas gudrība, stingrība, prasīgums, bet tajā pašā laikā viņas dāvētā mīlestība sildīja ikvienu skolēnu, kuru viņa mācīja. Skolotāja bija ar labu humora izjūtu un ar viņu varēja gan pasmieties, gan pajokot. Šī skolotāja bija diezgan stingra, bet taisnīga, viņu vienmēr visi cienīja un mīlēja, un mīl arī tagad.

Dagdas novadā vēl ir ļoti daudz tādu gudru, atbildīgu un radošu cilvēku, kuri ir pelnījuši, lai viņus nosauktu par novada lepnumu. Pateicoties tādiem cilvēkiem, mūsu novads kļūst atpazīstams Latvijā.

Dagdas vidusskolas
12.b klases skolniece
Anna Cvetkova

Mans lepnums

Es izvēlējos cilvēku, kurš nedomā par bagātībām, greznību, bet par latviešu tautas nabadzību un Latvijas tālāko likteni. Par „Dagdas novada lepnumu 2013” es izvēlējos SIA "Ūzoliņi" valdes locekli Anatolu Viškuru. Viņam ir augstākā izglītība, jo beidzis Jelgavas Lauksaimniecības akadēmiju un ieguvis agronoma specialitāti. Pirmā darba vieta bija kolhozā "Brīvība" par brigadieru, bet pēc kolhoza "Brīvība" likvidēšanas strādāja par SIA "Brīvība" priekšsēdētāju. Tagad viņš ir SIA "Ūzoliņi"

valdes loceklis.

Viņš ir laba rakstura cilvēks: vienkāršs, prātīgs, laipns, izpalīdzīgs, strādīgs, līdzjūtīgs un cilvēkus mīlošs. Anatols rūpējās par sava novada cilvēkiem. Viņš cenšas atrast jauniem cilvēkiem darba vietas, lai tie strādātu Latvijā un nedotos darba meklējumos uz ārzemēm. Tāpēc viņš paplašināja zemju platības, nomā zemi vairākos Dagdas novada pagastos, lai iesētu vairāk labības, iegūtu lielāku peļņu un cilvēkiem būtu darbs. Viņa galvenā nozare ir lauksaimniecība, taču arī nodarbojas ar lopkopību, jo tur vairāk nekā divi simti govju un dažus zirgus - rikšotājus. Anatols domā palielināt govju ganāmpulku, lai vairāk cilvēku nodrošinātu ar darbu. Viņš cenšas sēt tādu labību, kuras cena un pieprasījums lielāks. Rapsi un ziemas kviešus sēj 200 ha platībā, bet trettikalu, vasaras kviešus, miežus un auzas sēj mazākās platībās. Par nopelnīto naudu iegādājas modernu tehniku ar vairākiem agregātiem. Ar tādu tehniku darbi veicas ātri un bez lieliem degvielas patēriņiem lauks ir sagatavots sēšanai.

Par saviem darba sasniegumiem Anatols ir saņēmis SIA "Brīvība" "Goda zīmi", bet katru gadu saņem pateicības par labiem darbiem un graudaugu ražību.

Mehanizatori, kuri strādā labības novākšanas laikā līdz tumsai, ir apmierināti ar savām algām. Kad visi rudens darbi ir pabeigti, Anatols saviem darba rūķiem sarīko vakaru un pasniedz prēmijas, kuras atkarīgas no katra strādnieka darba ieguldījuma saimniecībā. Viņš rūpējas par veciem cilvēkiem. Vecos, vientuļos cilvēkus katru gadu apgādā ar malku. Pensionāriem katru gadu rīko vakaru ar bezmaksas bagāti klātu galdu un pasniedz saldumu dāvanas. Anatols Viškurs ir dzīvespriecīgs un cilvēku dzīvi cenšas padarīt kaut uz neilgu laiku priecīgāku.

Arī mums, skolēniem, vasaras brīvlaikā atrod kādu darbu: sakraujam malku šķūnī, palīdzam sagatavot kaltes graudu kaltēšanai, kā arī strādājam par palīgiem kaltēs. Par katru nostrādāto stundu maksā vienu latu. Par to Anatolam liels paldies! Katru gadu pirms Ziemassvētkiem, Jaunā gada, Lieldienām viņš sava darba darītājiem izsniedz ar pārtikas produktiem bagātas dāvanas, lai svētku galds būtu bagāts. Es droši varu teikt, ka "Dagdas novada lepnums 2013" ir Anatols Viškurs. To viņš pierādījis savos darbos, rūpēs par Dagdas novada cilvēkiem, lai cilvēki dzīvotu labāku dzīvi.

Es domāju, ka tādu cilvēku, kuri domā par savas tautas raizēm, nabadzību, bezdarbu mums ir vajadzīgi. Ja katrs darba devējs vai fermeris paplašinātu savu uzņēmumu darbību, tad atrastos daudz jaunu darba vietu ar normālu darba apmaksu sevišķi jaunām ģimenēm, tad mūsu jaunatne nebrauktu uz ārzemēm, bet dzīvotu, strādātu un pelnītu naudu Latvijā. Būtu nodokļu maksātāji un valsts kasē nonāktu miljoni latu pensiju izmaksai, trūcīgo un daudz bērnu ģimeņu pabalstiem, jauno māmiņu algām bērniņa kopšanas laikā un citām vajadzībām. Latvijā samazinātos nabadzība un bezdarbs.

Dagdas vidusskolas
9. b klases skolnieks
Artūrs Brokāns

Mana ģimene

Šo titulu ir pelnījuši daudzi Dagdas novada cilvēki. Manuprāt, Dagdas novada lepnums ir mani vecāki.

Es lepojos ar saviem vecākiem, jo mani vecāki audzina 11 bērnus. Viņi daudz strādā un pelna naudiņu, lai uzturētu visu

ģimeni. Es nezinu, kā mammai un tētim pietiek spēka mums. Mūsu ģimenē ir 7 zēni un 4 meitenes. Mēs dzīvojam lauku mājā, vienā draudzīgā pulkā. Katru rītu 8 skolēnus vecāki pavada uz skolu, bet pārējie paliek mājās. Mēs katru dienu esam apģērbti un sakopti, vienmēr esam gatavi skolai. Tas viss ir pateicoties vecākiem, īpaši mammai. Mana mamma ir čakla, gudra un strādīga. Agrā bērnībā zaudēja savus vecākus, daudz uzmanības nācās veltīt saviem brāļiem un māsām. Tagad atbalsta un palīdz mums - bērniem. Kaut arī mammai ir daudz darba, viņa atrod laiku katram no mums - kā eņģelis aizsargā mūs.

Mums dzīvē ir gan viegli, gan grūti brīži, bet mēs to visu kopā izturam un dzīvojam tālāk. Mani vecāki ir tādi cilvēki, kas nepadodas. Viņi dara tā, lai ģimene dzīvotu labi. Mēs, protams, palīdzam vecākiem. Meitenes pieskata mazos brāļus un māsas, palīdz gatavot un sakārtot māju. Zēni strādā vīriešu darbus: sagatavo un skalda malku, un pat strādā, lai vecākiem būtu vieglāk.

Pateicoties vecākiem, mēs esam draudzīga ģimene. Mani vecāki nepadodas, jo mēs viņiem esam svarīgi. Kad izaugsim, mēs palīdzēsim vecākiem pa īstam.

Andzeļu pamatskola
7.klases skolniece
Lolita Ļebedeva

Mana vecmāmiņa

Sirmi mati, tumšas uzacis, brūnas acis, kareivīgs raksturs... Diez vai kāds atminēs, kas attēlots šajā portretā. Tā ir mana vecmāmiņa Anna Valtere. Man viņa katru gadu ir Dagdas novada lepnums, bet šogad, 2013. gadā, par to ir jāuzzina arī citiem cilvēkiem, jo godam nodzīvoti 72 gadi. Kareivīgajam raksturam pie vainas noteikti bijis karš, kuru Anna pārdzīvoja, būdama pavisam maza meitene. Ģimene bija liela un pārtikusi, galdā vienmēr bija kāds gardums, bet pamieļoties ar to nebija tik viegli, jo ģimenes galva bijis bargs vīrietis. Diemžēl no lielās piecu bērnu ģimenes palikušas tikai divas māsas: mana vecmāmiņa un viņas jaunākā māsa Valentīna. Bija arī divi bērni, kuri pat nespēja izbaudīt dzīvi, jo nomira pirmajās dzīves dienās, tajā laikā tāda nelaime notika daudzās ģimenēs. Neskatoties uz to, ka ģimene nebija nabadzīga, vecmāmiņa tomēr no dzimtajiem Meņģiem 16 gadu vecumā aizbrauca iekarot Dagdu. Viņai no bērnības bija dots talants šūt un izdomāt jaunu apģērbu. Tādēļ Anna uzreiz nolēma iet mācīties uz šūšanas cehu. Mācības padevās viegli un ātri, tāpēc drīz vien, toreiz vēl Anna Miļevska, kļuva par profesionālu šuvēju. Kaut gan šūšana viņai ir mīļa, tomēr, katru dienu šujot, darbs apnīk. Pie tam tas ir sarežģīts un precīzi veicams darbs, kas jāizdara noteiktā laikā. Tad Latvijā atnāca grūti laiki, un no darba nācās šķirties. Paldies Dievam, tas nebija liels zaudējums, jo līdz tam laikam vecmāmiņa satika savu mīlestību - manu vectēvu Jāzepu Valteru. Vectēvam ir zelta rokas, tāpēc gandrīz visu dzīvi līdz pensijai nostrādāja Daugavpils autobusu parka Dagdas filiālē par galveno mehāniķi. Vecmāmiņas nozīmīgākie sasniegumi dzīvē: izaudzinajusi dēlu Igoru un meitu Ingu, sagaidījusi pirmos mazbērnus mani un Mišelu. Vēl pēc 11 gadiem pavasarī sagaidīja divas jaukas mazmeitiņas Evelīnu un Marīnu. Godam nosvinēta 45. kāzu gadadiena, nav tālu līdz zelta kāzām. Nu jau vairākus gadus viņa ir pensionāre, bet turpina strādāt dārzā, pa mājām un, protams, kaut ko uzšuj. Pamāca mūs, jauno paaudzi, neskatoties uz pieklājīgo vecumu, vēl joprojām ir dzīvespriecīga. Es esmu Dagdas iedzīvotāja, tādēļ mans lepnums ir arī Dagdas novada lepnums. Kad esam mazi, vecmāmiņas mums ir labākās draudzenes, tad kāpēc daudzi, gadiem ejot, aizmirst par savām mīļajām vecmāmiņām. Atcerēsimies un leposimies ar savām vecmāmiņām, kad vēl, ja ne tagad - 2013. gadā. Apskausim un samīļosim, parunāsimies kā agrāk, kamēr nav par vēlu. Ja jūsu vecmāmiņa ir Dieva valstībā, tad vienkārši sūtīsim sveicienu turp un atcerēsimies kopā pavadītos brīžus. Es mīlu un lepojos ar savu vecmāmiņu, dariet arī jūs tāpat!

Dagdas vidusskolas
11.a klases skolniece
Viktorija Stepiņa

Cilvēks, kas visu paspēj

Latvijas novados dzīvo dažādi cilvēki. Katrā novadā ir cilvēki, kuri ir pelnījuši, lai par viņiem zinātu. Dagdas novads nav izņēmums. Tādu cilvēku ir daudz, bet es vēlētos izcelt vienu – man tuvāko.

Es uzskatu, ka mūsu novadnieku atzinību ir pelnījusi Andzeļu pamatskolas direktore, arī mana tante Ināra Krauliša. Šajā amatā viņa ir salīdzinoši nesen, par direktori viņa kļuva 2012./2013. mācību gada sākumā.

Andzeļu pamatskola Inārai nav sveša, jo šajā skolā viņa mācījusies un pēc skolotāja profesijas apgūšanas šeit arī atgriezusies. Jau 15 gadus Ināra veiksmīgi turpina mācīt latviešu valodu un literatūru un ir bijusi klases audzinātāja trijām klasēm. Skolēnu vidū Ināra vienmēr ir viena no vismīļākajām skolotājām. Pajautājot skolēniem, kura ir viņu mīļākā skolotāja, tie, bez šaubām, nosauks Ināras vārdu. Tādu skolēnu cieņu skolotāja ir izpelņījusies ar savu apburošo smaidu, kas skolēniem liek atklāties un iejusties mācību procesā, ar labu humora izjūtu – pajokojot ar skolēniem un pozitīvi uztverot viņu jokus, protams, ja tie ir īstajā laikā un vietā. Viņa izprot un izpalīdz skolēniem, ja tie ir nonākuši grūtā situācijā. Arī kolēģu vidū Ināru pazīst kā izpalīdzīgu, atbildīgu, smaidīgu cilvēku.

Neskatoties uz to, ka skolotājas darbs (tagad arī direktores amats) aizņem daudz laika, Ināra ir aktīva sabiedriskajā dzīvē. Nevienas skolas pasākums nenotiek bez viņas ieguldījuma, sākot ar dzejoļu izvēli skolēniem un beidzot ar izpalīdzēšanu dziedāšanā. Tā kā Inārai ir laba balss, viņa četrus gadus dziedājusi arī Andzeļu tautas nama ansablī „Priekam” un piedalījusies visos tautas nama organizētajos pasākumos, kā arī citu pagastu organizētos sadziedāšanās pasākumos. Darbs un ģimene tomēr aizņem daudz laika, tāpēc tagad ansambli ir atstājusi.

Šajā darba un sabiedriskās dzīves virpulī Ināra veiksmīgi tiek galā ar bērnu audzināšanu un ģimenes pavarda uzturēšanu. Viņai ir meita Jana un dēls Ainārs, kuri teicami mācās skolā, gūst labus rezultātus arī novada olimpiādēs. Ciematā viņus pazīst kā pieklājīgus un audzinātus bērnus, kas liecina par Ināras ieguldīto darbu bērnu audzināšanā.

Ināra ir no tiem, kuros jāieklaušas un jāņem par piemēru, kā veiksmīgi tikt galā ar visām dzīves grūtībām. Vai tad tāds cilvēks nav pelnījis Dagdas novada lepnuma titulu?

Dagdas vidusskolas
12.b klases skolniece
Jeļena Krauliša

Skolotāja ar zelta sirdi

Par novada lepnumu es uzskatu savu vecmāmiņu, par kuru gribu pastāstīt. Viņa sauc Ludmila Smoļaninova. Viņa ir dzimusi un dzīvojusi Krievijā. Kad viņa iepazinās ar manu vectēvu, viņa atbrauca dzīvo uz Dagdu. Te mana vecmamma un mans vectēvs apprecējās un viņiem piedzima trīs dēli.

Mana vecmamma 30 gadus strādāja par ķīmijas, bioloģijas, vizuālās mākslas un sākumskolas skolotāju un 10 gadus par

Dagdas apdrošināšanas nodaļas inspektori. Viņai ir trīs specialitātes : ķīmijas un bioloģijas skolotāja, speciālais pedagogs un sākumskolas pedagogs.

Ludmilas pirmā darba vieta bija Dagdas apdrošināšanas nodaļā, vēlāk viņa strādāja Andzeļu pamatskolā. Tur viņa pasniedza ķīmiju, bioloģiju, vizuālo mākslu un bija sākumskolas skolotāja.

Atceros, bieži kopā ar tēti braucām pēc vecmammām, kad darba diena bija jau beigusies. Mēs gaidījām viņu pie autobusu pieturas, es vienmēr gribēju ienākt skolā, bet tētis teica, ka gaidīsim ārā un vecmamma drīz izies. Tāpēc es šo skolu redzēju tikai no ārienes. Tikai vienreiz es biju skolā, kad manas vecmammām bijušai klasei bija izlaidums. Tad es iepazinos ar tiem cilvēkiem, kurus mācīja mana vecmamma. Viņi ļoti mīl savu bijušo skolotāju un vienmēr atceras.

Ludmilas trešā darba vieta bija Aleksandrovas speciālā internātpamatskola, te viņa strādāja par sākumskolas skolotāju un vizuālās mākslas skolotāju. Tur viņai gāja visgrūtāk. Bērni bija ļoti nevaldāmi, viņa bieži raudāja skolēnu dēļ, bet vienalga viņa ļoti mīlēja dzīves atstumtos bērnus. Dažreiz man pat likās, ka vecmamma vairāk mīl savus skolēnus nekā mani, un es biju ļoti greizsirdīga par to, ka viņa vairāk laika pavada ar citiem bērniem, bet priekš manis viņai nekad nebija laika. Kad es kļuva vecāka, es sapratu, ka viņai bija grūti. Vienmēr, kad viņa pārnāk mājās, viņa ir ļoti nogurusi, un tajos brīžos man ļoti nepietika vecmammām.

Es lepojos ar savu vecmammu, jo viņa ir godprātīgi veltījusi darbam tik daudz gadu, jo viņa ir patiešām laba skolotāja, kura ļoti mīl bērnus.

Dagdas vidusskolas
9. b klases skolniece
Anastasija Smoļaninova

Novērtē to, kas tev ir, nevis skaties, kas ir citiem

Citus cilvēkus mēs novērtējam augstāk par saviem tuviniekiem, bet tas ir nepareizi, jo tie, kas mums blakus ir vienmēr, ir paši labākie cilvēki mūsu dzīvē. Savu eseju es gribu veltīt savam tēvam Sergejam Markovam, jo viņš ir to pelnījis, viņš ir īsts Dagdas novada lepnums un labākais tētis. Sergejs dzimis 1971. gada 12. aprīlī. Viņš audzis bez tēva, tomēr tas viņam netraucēja kļūt ne tikai par stipru cilvēku, bet arī par stipru personību. Māte viņu audzināja

stingri, tomēr kā jau zēnam viņam patika darīt palaidnības. Jau skolas gados tēvā bija saskatāms liels potenciāls. Viņam labi padevās matemātika, fizika, ķīmija, kā arī zīmēšana. Sergejs palīdzēja izrotāt skolas avīzes ar skaistām karikatūrām. Arī pēc skolas viņš savas spējas pilnveidoja.

Tas, ka viņš auga bez tēva, palīdzēja viņam kļūt par labāko tēvu saviem bērniem, jo viņš kā neviens cits zina, ko bērni gaida no sava tēva. Viņš ne tikai zināja, ko vēlas bērns no tēva, bet arī spējis dot to visu vairākkārt. Jau no bērnības tēvs pavadīja daudz laika ar mani un vēlāk arī ar manu māsu. Mans tēvs ir ļoti sportisks vīrietis. Mīlestību pret sportu viņš grib redzēt arī mūsos. Katru pavasari un vasaru, kad dienas ir īpaši siltas, viņš mudina mūs doties braucienos ar velosipēdu, ar tēvu mēs izbraukājām skaistākās Dagdas novada vietas. Ziemā mēs slidojam, iedomājos, ka piedalāmies šovā. Skaistākās ziemas dienas mēs ar tēvu pavadām slēpojot.

Tēta amats ir ļoti nopietns, viņš strādā par ugunsdzēsēju. Sergeja darbs prasa lielu atbildību, labu sagatavotību. Man tēva darbs nepatīk, jo viņš vienmēr riskē ar savu dzīvību, glābjot citus cilvēkus. Savukārt tētim darbs ļoti patīk, jo tādejādi viņš var palīdzēt citiem.

Viņa hobijs ir metināšana un kalēja darbi. No sākuma tas bija vienkārši aizraušanās, kura laika gaitā pārvērtās par sirds darbu. Nesen notika viņa pirmā izstāde Dagdas bērnu bibliotēkā. Tas bija pirmais solis, lai pārietu no parasta hobija uz kaut ko nopietnāku.

Mans tēvs ir ļoti stiprs cilvēks, ar saviem plusiem un mīnusiem. Mums viņš ir ideāls ne kā parasts cilvēks, bet kā tēvs. Es viņu ļoti mīlu, jo viņš ir gatavs iet uz visu sev tuvu cilvēku dēļ. Katrā situācijā viņš vienmēr paliek cilvēks, tas arī padara viņu par mūsu lepnumu!

Dagdas vidusskolas
11.b klases skolniece
Varvara Markova

Māmiņa ar zelta rokām

Pasaule man apkārt ir liela. Katru dienu es satieku dažādus cilvēkus. Katrs no tiem ir citādāks, katrs ir īpašs, taču man ir viens visnozīmīgākais cilvēks, kuru es tāpat kā citus satieku katru dienu, bet savādāk - siltāk, mīļāk, tuvāk. Tā ir mana māmiņa Svetlana Vidžupe. Viņa nav tāda kā citi, viņa atšķiras ar savu labestību un rūpēm, ar saviem darbiem un to rezultātiem.

Mūsu dzimtā Latgale ir tālu no lielpilsētas, tāpēc daudzi cilvēki nodarbojas ar piemājas saimniecību. It īpaši grūti bija deviņdesmitie gadi, kad cilvēkiem nebija darba, veikali bija tukši un iztikt vajadzēja ar to, ko pats iestādīji vai iesēji. Pats grūtākais gads mūsu ģimenē ir bijis 1998. gads, kad pasaulē nācu es. Māmiņa

stāstīja, ka tas gads bija lietains, tāpēc visa raža gāja bojā. Pēc maizes nācās stāvēt garās rindās, toties bija gaudi, kurus mala un pēc tam cepa plāceņus. Lai pārdzīvotu šo grūto laiku, māmiņa centās iesēt tādus dārzeņus, kurus varētu iesālīt vai konservēt un izmantot iztikā ilgstoši. Viņa vārīja ievārījumus un sagatavoja kompotus ar minimālu cukura daudzumu, jo to nevarēja atļauties nopirkt. No tā laika mamma sāka interesēt jaunākās, interesantākās receptes, kuras varētu pielietot, lai sagatavotu garšīgāk un lētāk.

Gāja gadi. Mēs augām, un augs arī mammas prasmes. Atnākot no skolas, jau pa gabalu varēja just smaržīgo pīrāgu aromātu. Svētdienās draugiem patika pie mums ciemoties, jo katru reizi varēja pamieļoties ar jauniem gardumiem no māmiņas cepeškrāsns. Atceros vienu gadījumu, kad mamma cepa cepumus „vāverītes” un abi brāļi un māsa, kā arī kaimiņu bērni visus cepumus ātri apēda un stājās rindā pie plīts, gaidot nākamo porciju. Mums visiem bija jautri, bet es biju lepna, ka māmiņa prot mūs iepriecināt.

Mamma agros rītos cēlās un kopa lopus, gāja darbā, aprūpēja mūs, gatavoja dažādus našķus un brīnumainā kārtā paspēja mācīties augstskolā. Ticiet vai nē, mamma un meita jeb mana māsa kopā sēdēja vienā augstskolas solā. Dzīves apstākļu dēļ darbu vajadzēja pamest, jo bija nepieciešams aprūpēt slimu, vientuļo tanti, bet nav ļaunuma bez labuma, šajā laikā viņa pabeidza konditorejas kursus un tagad var cept tortes, kūciņas un citus gardumus augstā kvalitātē.

Pēc pusgada māmiņa satika lauku sētas saimnieci, kam bija vajadzīgs cilvēks, kurš spētu bagātīgi uzklāt galdu viesiem. Sākās jauns dzīves posms. Jau piecus gadus māmiņa izdomā kaut ko jaunu un interesantu, lai apbrīnotu un iepriecinātu ciemiņus. Varu droši teikt: viņai tas izdodas!

Tā kā mūsu ģimenes pulks ir diezgan plašs un katram ir savi dzīves mērķi, māmiņa dzimšanas dienā katru priecē ar savu torti, kuru veido, piemērojot katra interesēm. Piemēram, vecākajam mazdēlam interesē ūdens dzīvnieki, un mamma viņam uzcepa torti haizivs veidā. Jaunākajam mazdēlam patīk

spēlēt bumbu, viņam tika izcepta torte futbola bumbas veidā, savukārt mazmeita apmeklēja mūzikas skolu, un vecmāmiņa priecēja ar torti klavieru veidolā. Mans brālis ir ugunsdzēsējs, nesen viņš svinēja dzimšanas dienu, un dāvanā no mammas viņš saņēma torti, kas atgādina ugunsdzēsēju mašīnu, tā izskatījās kā īsta. Tortes pēc garšas tikpat brīnumainas kā pēc izskata. Katru iepriecināt un apbrīnot, tas tik tiešām ir talants un gods.

Tortes iecienījuši arī citi cilvēki. Šo vasaru mamma tika uzaicināta piedalīties konkursā, kurš notika Aglonā. Konkursa mērķis bijis noskaidrot gardāko lauku torti. Māmiņa piedalījās ar savu konditorejas darbu „Paradīzes dārzs” un pārstāvēja Dagdas pilsētu. Mājās viņa devās laimīga, saņemot 2. pakāpes diplomu un žūrijas balvas. Viņas darbs tika novērtēts.

Māmiņai ir tik daudz recepšu un pieredzes, ka viņa vēlas padalīties arī ar citām māmiņām vai vecmāmiņām, tāpēc viņa savu mīļāko recepti sūtīja uz žurnāla redakciju. Redakcijai iepatikās māmiņas kārdinošā recepte un to publicēja. To nevar izstāstīt, cik laimīga viņa bija! Liekas, cik maz cilvēkam vajag, lai viņš būtu laimīgs, taču bija ieguldīts liels darbs un daudz laika.

Neskatoties uz to, ka mana māmiņa daudz laika pavada savu prasmju pilnveidošanai, viņa neaizmirst par ģimeni. Visi vienmēr samīļoti, pabaroti un laimīgi. Māmiņa vienmēr sniegs gudru padomu, atbalstīs grūtā brīdī. Ar viņu var stundām ilgi runāties un jautri pavadīt laiku. Es novērtēju to, ka māmiņai ir zelta rokas. Ceru, ka nākotnē es varēšu veidot un gatavot tikpat izcilus ēdienus. Mana māmiņa Svetlana ir pelnījusi titulu „Dagdas novada lepnums 2013”.

Dagdas vidusskolas
9.b klases skolniece
Ilze Vidžupe

Mana omīte

Es lepojos ar Dagdas novada Andrupenes pagasta iedzīvotāju Valentīnu Spirgu - savu omīti. Tā tas ir, jo viņa ir mīļa, laba, ļoti strādīga un saprotoša.

Valentīna tagad ir pensijā, bet reizi mēnesī viņa strādā, izsniedzot Sarkanajā krustā humāno palīdzību Andrupenes pagasta iedzīvotājiem.

Mana omīte kādreiz ir gribējusi būt skolotāja un mācīt bērnus, bet diemžēl šis sapnis nepiepildījās.

Man un brālim patīk bieži ciemoties pie vecmāmiņas, tāpēc ka mūs ļoti mīl un pat lutina. Oma man bieži palīdz pildīt mājas darbus, kad es kaut ko nesaprotu, un vienmēr gatavo ēst to, ko es gribu, kas man garšo.

Vecmāmuļas mājas nav tālu no ezera, un vasarās viņa atļauj pie savas ezermalas svešiem cilvēkiem sarīkot pikniku, palīdz, ja tas ir nepieciešams. Citreiz kādam arī iedod laivu pamakšķerēt vai pavizinātos pa ezeru.

Cik labi, ka man ir tāda omīte, kas rūpējas ne tikai par saviem mazbērniem un atbalsta viņus, ja kaut kas ir nepieciešams, bet palīdz daudziem - gan atpūtniekiem, gan dzīves grūtībās nokļuvušajiem. Cilvēks ar tādu siltu, atsaucīgu sirdi noteikti ir Dagdas novada lepnums.

Andrupenes pamatskola
9.klases skolieks
Atis Konošonoks

Irēna Kuļka

Manuprāt, Dagdas novada lepnums ir Andrupenes pamatskolas skolotāja Irēna Kuļka.

Irēna Kuļka par skolotāju strādā jau 32 gadus un māca bērniem daudzus mācību priekšmetus - bioloģiju, ķīmiju, dabaszinības un sociālās zinības. Irēna Kuļka kļuva par skolotāju, jo skolas gados interesēja bioloģija un bija labas sekmes.

Man patīk, ka ar skolotāju var vienmēr parunāt ne vien par stundas tēmu, bet arī par ko citu, par to, kas satrauc.

Irēna Kuļka mums mācīja pirmās palīdzības sniegšanu, kaut arī pati skolotāja cilvēkus nav glābusi. Uz manu jautājumu par šo tēmu viņa atbildēja: "Laimīgā kārtā tādu situāciju nepiedzīvoju." Tas ir ļoti labi pateikts, jo zināšanas un prasmes skolotājam ir lieliskas, kā arī spējas mums visu vajadzīgo iemācīt.

Esmu no savas skolotājas dzirdējis satriecošu domu: "Pirmo reizi varoņdarbu veikt cildeni, bet tā ir viena dzīves momenta akcija. Katru dienu bez laiskošanas un izvairīšanās pildīt savu pienākumu ir sarežģīti un grūtāk, tajā vajadzīgs raksturs..." Man šī doma patiešām iepatikās, un acīmredzot Irēna Kuļka šajos vārdos ir atklājusi pati savas dzīves pamatprincipu, proti, neatlaidīga ikdienas darba vērtību.

Es un citi cilvēki no skolas, vispār visi, kas pazīst Irēnu Kuļku, uzskatām, ka Dagdas novada lepnums ir Irēna Kuļka - gudra un saprotoša skolotāja.

Andrupenes pamatskolas
9.klases skolnieks
Artjoms Abramovs

Janīna Puža

Mana vecmāmiņa Janīna strādā Andrupenes bibliotēkā kopš 1986. gada, martā būs

28 gadi, bet agrāk strādāja lopkopībā, p.s „Andrupene”. Vecmammai ļoti patīk lasīt grāmatas, tāpēc aizgāja strādāt par bibliotekāri, kad atbrīvojās vieta

Andrupenes pagasta bibliotēkā. Pēc manām domām, vecmāmiņa ir lieliska bibliotekāre, jo bibliotēkas fondu viņa pārzina no galvas un ir apguvusi bibliotēku zinības, veiksmīgi apvienojot mācības ar darbu.

Andrupenes bibliotēkā vienmēr gaidīti gan pieaugušie lasītāji, gan skolas bērni, tāpēc ka ar katru apmeklētāju bibliotēkas vadītāja laipni aprunājas. Vecmāmiņa reizēm atceras, ka bērnībā viņai neļāva lasīt, vecāki taupīja elektrību, un viņa lasīja grāmatas zem segas ar lukturīti.

Janīna izaudzinājusi trīs bērnus - divas meitas un dēlu. Viņa ir ļoti laba mamma bērniem un vecmamma saviem septiņiem mazbērniem. Viņa atceras visas dzimšanas dienas saviem tuvākajiem. Mēs visi mīlam savu vislabāko vecmāmiņu uz pasaules.

Vecmammiņai ir daudz draugu ne tikai Andrupenē, bet daudz kur citur Latvijā, jo Janīna vienmēr ir aktīvi piedalījusies pagasta sabiedriskajā dzīvē. Joprojām viņa dejo Andrupenes senioru deju kopā "Veldzītes". Kolektīvs daudz kur brauc ar koncertiem, uz festivāliem un viņas ir lieliskas. Daudziem Dagdas novadā un Andrupenes pagastā patīk, kā viņas dejo.

Uzskatu, ka tāds darbīgs, sabiedrisks cilvēks kā Janīna Puža ir Dagdas novada lepnums.

Andrupenes pamatskola
8.klases skolnieks
Ronalds Šangelis

„Viss ir tepat. Jāprot tikai rakt.”

(Edgars Liepiņš)

Kad kļavu lapas iekrāsojas sārtās un dzeltenās krāsās, bet gaisā dzirdamas gājputnu klaigas, mēs saprotam, ka klāt ir rudens. Šajā skaistajā rudens noskaņā savu stāstu gribu sākt par ievērojamu cilvēku mūsu novadā - Sandru Viškuri. Cik daudz ir gudru, enerģisku un radošu sieviešu laukos! Kas viņas pazīst? Kas ievēro un izceļ? Es varu izdarīt vēl daudz vairāk. Sandra sava pagasta labā ir izdarījusi tik daudz,

cik citiem pat sapņos nerādās. Ar savu enerģiju, izdomu, sirds bagātību viņa spēj pacelt sev līdzī citus. Līdztekus darbam un ģimenes rūpēm veic neiespējamo. Gribas viņai vēl un vēl par visu paveikto teikt paldies!

Sandra Viškure dzimusi un augusi Aizputē, skolas gaitas aizritējušas Liepājā. Tātad viņa ir dzimusi kurzemniece. Bet nu jau 28 gadus viņa dzīvo un strādā mūsu pusē, no kuriem pieci gadi nostrādāti agronomijā, divdesmit gadi par Dagdas pagasta priekšsēdētāju un vairāki mēneši Dagdas novada domes priekšsēdētājas amatā. Daži autobiogrāfijas meti palīdz raksturot cilvēku: ja saka- to tu nedrīksti vai nevari, viņš dara tieši pretēji un visiem pierāda, ka var un drīkst. Spēku un atbalstu Sandra rod savā un dēla Jāņa ģimenēs, kas ir patiesi vērtīgs un paliekošs. Jo nauda? Nauda nāk un aiziet. Draugi? Bieži pārmet ādu uz otru pusi. Bet ģimene ir un paliek. Sandrai ir ko teikt ar smaidu sejā un rupju rievu pierē. „Pat viscietsirdīgākajā kareivī ir arī mīksta sirds,” tā par sevi saka novada priekšsēdētāja.

Sandras dzīve ļoti cieši saistīta ar basketbolu. Ilgus gadus, strādājot radošos amatos, paralēli darbam beigusi Sporta akadēmiju, lai varētu trenēt basketbola komandu. Par basketbola treneri esot, aizritējuši 17 gadi. Komandā spēlējis arī dēls Jānis. Ar savu neatlaidību, darba sparū komanda bieži guvusi godalgotās vietas. Pateicoties Sandras organizatoriskajām spējām, notiek pajūgu braukšanas sacensības, zoles spēles, zemledus makšķerēšanas sacensības un daudz dažādu aktivitāšu.

Dagdas novadā notiek „Zemnieku balles”. Lai gan tās jau izskanējušas, bet sajūsmas pilnās pārrunas vēl nenorimst. Aculiecinieki stāsta, cik jauki ballē pavadījuši laiku un cik labi viss bija noorganizēts. Pasākuma rīkošanā lielu atdevi dod Sandra ar savu izdomu un padomiem. Viņa savā darbā ir atrisinājusi ne vienu vien sarežģītu problēmu. Kā ir teicis Alans Saporta: „Vislabākais ceļš, kā izbēgt no problēmām, ir tās atrisināt.”

Esam redzējuši arī šo to no pasaules un droši varam teikt, ka mēs dzīvojam vislabākajā pasaulē. Ne jau velti saka, ka viss atklājas salīdzinājumā. Aizbrauciet, uzkāpiet augstākajā virsotnē. Apkārt paveras elpu aizraujošs skats uz visām četrām debess pusēm, un kur nu vēl saules rotaļas ūdeņu gludajās virsmās. Viss ir tepat. Lai jums jauki brīži jebkuros laika un dzīves apstākļos!

Dagdas vidusskolas
11.b klases skolnieks
Jānis Orols

Mūžam jaunā Sandra Babre

Dagdas pilsētā visi cilvēki ir īpaši, bet ir daudzi, kuri ir ļoti daudz izdarījuši pilsētas labā. Tādus cilvēkus mēs droši varam saukt par Dagdas pilsētas lepnumu. Par savu lepnumu es izvēlējos grāmatvedi un mīlošu mammu Sandru Babri, jo, pēc manām domām, viņa ir ļoti daudz darījusi pilsētas labā un daudz devusi tai.

Sandra Babre ir tāds cilvēks, kurš vienmēr iesaistīsies visos pasākumos, kur vien būs iespēja, atbalstīs, vienmēr palīdzēs kolēģiem, ģimenei, draugiem. Palīdzot citiem,

dodot padomus, piedaloties pasākumos un sacensībās, Sandra gūst arī ļoti daudz labuma pati sev, jo pieredze arī ir svarīga. Pateicoties tai, viņa ir tikusi tik tālu dzīvē. Ar savu pieredzi Sandra dalās arī ar citiem, bet visvairāk, protams, ar savu ģimeni.

Sandrai galvenā vērtība ir ģimene. Ja citai ģimenei būs problēmas, paņems aizbildniecībā bērnus, lai viņiem būtu mājas. Es domāju, ka, šādi rīkojoties, jābūt ļoti atbildīgam cilvēkam. Tas parāda, uz ko cilvēks ir spējīgs, lai citiem būtu labi.

Sandra mācījusi Asūnes pamatskolā (Asūnē arī pavadīja savu bērnību un jaunības gadus) un toreizējā Krāslavas 1. vidusskolā. Pēc vienpadsmitās klases studējusi Rīgas kooperatīvajā tehnikumā. Neatlaidības dēļ tagad strādā labā darbā – viņa ir Dagdas novada domes grāmatvede. Brīvo laiku pavada dažādi - bieži rušinas dārzā, patīk kaut kur aizbraukt ar draugiem, piemēram, sēņot vai ogot. Sandra ir ļoti aktīva - viņa interesējas par sportu aktivitātēm un spēlē volejbolu jau no jaunības gadiem. Ar šo aizraušanos nodarbojos arī es – manī ir mammas gēni. Tagad, strādājot domē, Sandra rosina citus kolēģus iesaistīties dažādos pasākumos vai komandu sacensībās. Viņai piemīt īsts sacensību gars, ļoti laba atbalstītāja. Spēj iekustināt mierīgo un garlaicīgo ikdienas dzīvi darbā ar interesantiem stāstiem un vienkārši ar jauku papļāpāšanu vai jaunām idejām.

Manas mammas otrā aizraušanās ir dziedāšana. Viņa dzied Andrupenes folkloras kopā „Sovvaļņiki”. Tur dziedoša Sandra iesaistās ar lielu prieku un interesi, jo tur ir arī viņas tuvākie draugi. Sandra lielā cieņā ir arī starp kaimiņiem. Mamma vairo labu kaimiņu būšanu ar interesantām sarunām uz mūsu ieliņas kādā brīvākā brīdī.

Šī izcilā grāmatvede ir arī ceļotāja. Ja ir iespēja kaut kur aizceļot, doties kādā ekskursijā vai pieredzes apmaiņas braucienā, nekad nepalaidīs garām izdevību. Tādēļ viņa ir redzējusi daudz un dažādas Latvijas un pasaules vietas.

Ģimene Sandrai ir viss. Atbalstīs jebkurā brīdī gan dēlu Kasparu, gan meitu Sanitu, jo audzina viņus viena pati un ir ģimenes galva. Mīlestību pret bērniem viņa izrādīja, sākot ģimenes biznesu ar vārdiem: „Tikai labāko maniem bērniem!” Šis ģimenes bizness ir pludmales iekārtošana Dagdas ezera krastā. Tur var iznomāt telšu vietas un peldrīkus, dodot lielisku iespēju atpūsties Dagdas pilsētas iedzīvotājiem un tūristiem. Šis bizness aug un attīstās ik gadu. Manuprāt, jaunā biznesmene ir lielisks piemērs jauniešiem, kuri vēlas sasniegt panākumus un cieņu sabiedrībā. Starp jauniešiem Sandra arī ir pazīstama, jo ļoti daudz palīdzējusi un atbalstījusi Jauniešu biedrību „Dagne” gan morāli, gan fiziski. Par to viņai liels paldies!

Kopumā es varu teikt, ka Sandra Babre ir pelnījusi, lai viņu sauktu par Dagdas pilsētas lepnumu. No mammas var daudz ko mācīties. Sandra ir ne tikai laba darbiniece un kolēģe, bet arī mīloša mamma, kura nekad nevienu nepameis nelaimē. Tādu cilvēku ir maz, tāpēc mums viņi ir jānovērtē katru reizi, kad tas ir iespējams.

Dagdas vidusskolas
12.a klases skolniece
Sanita Babre

Vectēv, es tevi atceros!

Latvijā pēdējos gados tiek popularizēti cilvēki, ar kuriem var un ir jālepojas. Tos apbalvo dažādos pasākumos, ceremonijās. Piemēram, „Latvijas lepnuma” ceremonija, kurā tiek godināti cilvēki, kas dara vairāk, nekā kāds no viņiem to varētu prasīt vai sagaidīt, sarežģītā situācijā nepaiekt malā, bet iet un dara. Arī mūsu Dagdas novadā tiek godināti cilvēki, kas ir sabiedriski aktīvi. Lepoties var ne tikai ar cilvēkiem, kuri ir

ievērojami vai kuri bija vai tiks godināti, bet arī ar kādu sev tuvu, labi zināmu cilvēku, kurš ir svarīgs tev, un tu lepojies ar viņu.

Man šāds cilvēks ir mans vectēvs Vladislavs Isaks. Viņš bija cilvēks, par kuru es nevaru neuzrakstīt. Visu dzīvi viņā kūsājis dzīvesprieks, ko nezaudējis jau sirms vīrs būdams. Vectēvs bija mans vistuvākais bērnības draugs, ar kuru pavadīju lielāko tās daļu. Ar viņu vienmēr bija jautri, jo viņš prata atrast man kādu nodarbi. Mēs bieži kopā veidojām kaut ko no konstruktora, spēlējām paslēpes. Vīrieša cilvēks būdams, viņš pat spēlēja ar mani lelles. Vectēvam patika meistarot dažādas lietas. Atceros, kā viņš ziemā savā guļamistabā man uztaisīja šūpoles, jo man patika šūpoties, bet toreiz ziema bija auksta un ārā šūpoties nevarēja. Es viņam to neprasiu, tas bija pārsteigums. Viņš vienmēr kaut ko izdomāja. Ciemošanās pie vectēva un vecmammas man vēl joprojām saistās ar vecmammas gatavotajām konfektēm un ar medus garšu, jo vectēvs bija biškopis, tā bija viņa lielākā aizraušanās. Viņa mūža hobijs bija medības, vectēvs bija kaislīgs mednieks, turklāt viens no visvecākajiem medniekiem Asūnes pusē, jo medībās staigājis līdz pat aiziešanai aizsaulē. Medības ir arī mana aizraušanās, kaut arī ar tām sāku nodarboties tikai pirms diviem gadiem.

Vectēva skološanās bija saraustīta, periodiska, jo pēc Asūnes sešgadīgās pamatskolas pabeigšanas sākās Otrais pasaules karš un mācības Dagdas vidusskolā viņš turpināja tikai pēc kara. Pēc vidusskolas augstāko izglītību iegūt neizdevās, jo tūlīt pat iesauca armijā, kur viņš dienēja jūras desanta pirmajā sapieru pulkā, bet pēc tam zenītartilērijas pulkā, kur uzdienējis līdz seržantam, kas izrādījās karjeras griesti, jo augstāku pakāpi viņam nevarēja piešķirt tēva deportācijas dēļ. Armijas gados vectēvs bijis Ziemeļu flotes čempions svarcelšanā. Pēc atgriešanās no armijas līdz pensijai strādājis par mehāniķi kolhozā „Putj Leņina”. Pats sāka būvēt māju, tiklīdz tā tika uzbūvēta, apprecējās, iestājās Latvijas Lauksaimniecības akadēmijā, bet nomācījās tikai pusgadu, jo piedzima pirmā meita, ar to sākās atbildība par ģimeni. Tā kā vectēva paša sapnis par augstāko izglītību nepiepildījās, tā tika sniegta visām trim meitām.

Vectēvam bija svarīgi, lai visiem bērniem un mazbērniem būtu laba izglītība, viņam bija svarīga ģimene, ģimeniskās saites, un viņš vienmēr priecājās par to, ka visas trīs meitas palika dzīvot Asūnē. Liels prieks bija arī par sešiem mazbērniem – 4 puisiem un 2 meitenēm, bet īpašs prieks par mazmazdēliņu.

Vectēvs nodzīvoja ilgu mūžu – 81 gadu, bet diemžēl pirms četriem gadiem mums nācās no viņa atvadīties.

Varbūt vectēva devums Dagdas novadam un sabiedrībai nav liels, bet viņš ir tas cilvēks, ar kuru es vienmēr varēšu lepoties, cilvēks, kurš mūžīgi paliks manā sirdī.

Vectēva dzīve, kā viņš pats arī ir teicis, ir bijusi gana grūta, brīžiem pat pašam nesaprotama, bet viņš bija lepns par saviem sasniegumiem. Kādam tie liksies pavisam niecīgi salīdzinājumā ar citu cilvēku sasniegumiem, bet es uzskatu, ka vectēvs ir sasniedzis daudz. Tautā ir teiciens: katram vīrietim ir jāiestāda koks, jāuzceļ māja un jāizaudzina dēls. Augļu koki pie vectēva mājas katru pavasari pārsteidz ar ziedu krāšņumu. Māja arī ir uzcelta. Bet dēls? Jā, tā nav. Toties ir trīs meitas un mazbērni, kuri nekad viņu neaizmirsīs.

Dagdas vidusskolas
12.klases skolniece
Justīne Aišpure,

Lepnums sportā un manā dzīvē

Cilvēks, kuru es izvēlētos par Dagdas novada lepnumu, ir Vija Nipere. Šo cilvēku es izvēlējos tāpēc, ka ar viņu tika saistīts manas dzīves liels laika posms. Šis cilvēks ir viens no tiem, kurš, manuprāt, ir pelnījis būt par Dagdas novada lepnumu.

Es vēlētos dot nelielu ieskatu Vijas Niperes biogrāfijā. Šobrīd viņa ir Dagdas novada sporta pasākumu organizatore. Vidējo izglītību ieguvusi Dagdas vidusskolā

un tālāk ieguva speciālo Pedagoģijas izglītību Latvijas Sporta pedagoģijas akadēmijā. Pabeigusi LSPA, sāka strādāt Asūnes pamatskolā, kur nostrādāja 14 gadus. Gūstot labus panākumus darbā, Krāslavas Sporta skolas direktors piedāvāja strādāt Krāslavas Sporta skolā par vieglatlētikas treneri. Tur nostrādāja 10 gadus. Bet no 2011.gada augusta Vija Nipere strādā tepat - Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļā par sporta pasākumu organizatori, turpinot sadarboties ar Krāslavas Sporta skolu un trenējot nelielu vieglatlētikas grupu.

Runājot par seno pagātņi, tad Vija Nipere nemaz nedomāja savu dzīvi saistīt ar sportu. Bērnībā patika spēlēt ārstus un lasīt grāmatas. Tikai no 4.klases Vija Nipere sāka nodarboties ar sportu, kas ar laiku kļuva par ikdienu un hobiju. Tajā laikā iemīļots sporta veids bija slēpošana, tomēr bija arī citi sporta veidi, kuri nepalika novārtā, piemēram, handbols, peldēšana, skriešana, šaušana utt. Tikai 8.-9.klasē sāka domāt par profesijas izvēli. Vijas ģimenē ir trīs bērni, kuri arī ir draugos ar sportu.

Kāpēc es izvēlējos rakstīt par šo cilvēku? Es trenējos pie Vijas Niperes. Tas, cik viņa ir nesavtīgs cilvēks, kurš ir apveltīts ar entuziasmu, jo tādā ģeogrāfiskajā un ekonomiskajā stāvoklī, kādā mēs atrodamies šobrīd, ir patiešām jābūt entuziastam, lai šeit trenētu cilvēkus, augstā līmenī rīkotu pasākumus un samierinātos ar savām ierobežotajām finansu iespējām. Cik man ir zināms, tādi cilvēki kā Vija jau strādā citur vai ir aizbraukuši uz ārzemēm labākas dzīves meklējumos. Vija manā un citu cilvēku dzīvē ir devusi daudz laba. Mani viņa audzinājusi ne tikai par labu sportistu (trenējoties pie viņas vieglatlētikā), bet arī iemācījusi man disciplīnu, būt labam cilvēkam, bet visvairāk mani sagatavojusi turpmākajai dzīvei, līdzīgi kā mamma. Viņa spēj būt ne tikai laba trenere, bet arī piekodina par praktiskiem dzīves padomiem, vārdu sakot, dalās ar savu pieredzi, aizrāda, iesaka, kā labāk utt. Pateicoties viņai, es uz dzīvi skatos citām acīm un arī pašpārliecinātāk.

Es gribētu akcentēt to, ka ne man vienam viņa ir devusi šīs labās īpašības un vērtības, bet daudziem cilvēkiem, ar kuriem viņa ir saistīta, un īpaši bērniem, kurus viņa trenē. Piemēram, iemācījusi valodu, jo daudz ir tādu bērnu, kuri runā krieviski, bet viņa māca latviski, tādejādi pamanīju, ka krieviski runājošie bērni manāmi uzlabojuši valodas zināšanas. Vārdu sakot, ir daudz iemeslu, kāpēc šis cilvēks ir nozīmīgs mūsu novadam un kura otra tāda nav. Man viņa ir laba dzīves skolotāja. Trenējoties pie Vijas, es gūstu patīkamas un pozitīvas emocijas, kuras mūsdienās nav viegli dabūt.

Es lietderīgi pavadu savu brīvo laiku, regulāri nodarbojoties ar sportu, tas kļūst par dzīves sastāvdaļu, un bez sporta vairs nevaru dzīvot. Ne velti Vijas dēls Mārcis ir viens no maniem labākajiem draugiem, jo labi cilvēki rodas labiem vecākiem. Garīgi es jūtos labāk, kopš sāku trenēties pie Vijas, jo, piedaloties sacensībās, gūstot labus panākumus, uzlabojot savu fizisko un reizē sakārtojot savas domas, es jūtos daudz pašpārliecinātāks par sevi un laimīgāks. Reizēm ar savu treneri dodamies ārpus Latvijas robežām, tādejādi iepazīstot pasauli plašāk, rodot jaunus iesaistītus un pieredzi. Piedaloties nometnēs, mācos dzīvot patstāvīgi, tas, manuprāt, arī ir liels treneres ieguldījums. Un pats galvenais, ka Vija cenšas visu darīt pēc labākās sirdsapziņas, dāvājot prieku citiem un sev, kā arī nostiprinot sporta kultūru. Vija ir viens no tiem cilvēkiem, kas sporta jomā, manuprāt, ir liels fanāts.

Es vēlētos pateikt to, ka tādu cilvēku kā Vija ir maz, kuri strādā, entuziasma vadītāji. Viņa dara darbu ne tikai materiālo labumu gūšanai. No šī cilvēka mēs varētu mācīties, ka tas, ko tu dari, ir jāmīl, un tad arī dzīve izdosies un apkārtējie cilvēki būs labāki. Jauniešiem tas ir liels guvums, jo sports viņu dzīvē ceļ garīgo un fizisko līmeni un dod pozitīvas emocijas

Dagdas vidusskolas
12. a klases skolnieks
Mārtiņš Kolīta

Mans tētis Anatolijs Savko

Anatolijs Savko visu mūžu strādā Ezernieku ciematā.

Viņš ir dzimis 1949.gada 11.aprīlī. Tētis atceras, ka ir dzimis Sibīrijā, kad tika izsūtīta viņa mamma Antoņina un tētis Jāzeps Savko. Viņš piedzima pirmajā dienā, kad vecmamma ieradās Sibīrijā, tāpēc tētis ir ļoti izturīgs cilvēks. Tajā laikā viņa tēvam bija kombains „Imanta,, , ar kuru viņš palīdzēja daudziem saimniekiem nokult labību, bet tā kā veidojās kolhozi, valdība nolēma to atņemt un vectēvu izsūtīt uz Sibīriju palīdzēt kolhozu darbos.

Tētim ir labas attiecības ar visu tautību cilvēkiem, tāpēc ka bērnībā viņš draudzējās ar krievu ģimeni Sibīrijā, jo tajā laikā bez palīdzības nevarēja izdzīvot. Aizbraucot līdzī neko neļāva ņemt. Ja nebūtu palīdzējušas vietējās ģimenes, varēja nomirt badā.

Tajā laikā valstī bija ļoti liela nabadzība, un viņš ēda pat mašīnēllā ceptas pankūkas no laukā salasītiem graudiem. Ar laiku vecvecāki iekopa dārzu, turēja saimniecību, uzcēla māju. Līdz ar to viņš mums māca, ka pret ēdienu ir jāizturas ar cieņu, un tas ir jātaupa. Kad tētim bija 7 gadi, ģimenē piedzima brālis Arnolds. Vecvecāki atgriezās Latvijā un mācīja strādāt visus lauku darbus.

Mans tētis ir beidzis Latvijas Lauksaimniecības akadēmiju, ieguva mehāniķa specialitāti. Daudzus gadus viņš strādāja padomju saimniecībā „Ezernieki” par enerģētiķi, vēlāk strādāja par Ezernieku ciema padomes un pagasta priekšsēdētāju. Darbu tētis veica atbildīgi, godīgi, rūpējoties par ciemata labklājību. Viņam ir ļoti daudz apbalvojumu un goda rakstu, arī no ministrijas un valsts prezidenta Valda Zatlera.

Mans tētis izaudzināja 3 dēlus un rūpējas par mazdēlu. Mums ģimenē ir savas tradīcijas. Pavasarī visi gatavo malku ziemai, vasarā mums patīk braukt uz ezeru, rudenī - sēņot, ziemā tīrīt sniegu, iet pēc eglītes. Pašlaik tētis ir priekšlaicīgais pensionārs, arī tagad viņam nepatīk sēdēt bezdarbībā. Siltākā laikā visu savu enerģiju velta mājas remontam, vēsākā - labprāt pamakšķerē. Daudz laika tētis pavada laiku ar savu mazdēliņu Armandu runājot un spēlējoties.

Tētis ir ļoti prasīgs pret sevi un citiem. Man tētis liek strādāt, kārtot savu istabu palīdzēt vecmāmiņai. Viņš vēlas, lai es būtu kārtīgs cilvēks. Pie tēta pēc padoma griežas arī ciemata iedzīvotāji.

Ezernieku vidusskolas
7. klases skolnieks
Arnis Savko

Svariņu pagasta pārvaldnieks Edgars Tjarve

Svariņu ciemats pārsteidz katru atbraucēju ar tīrību, kārtību un sakoptību. Pagastā iedibinātās tradīcijas turpina ievērot pārvaldnieks Edgars Tjarve, mans tētis. Viņš ir daudz sasniedzis, tāpēc pastāstīšu par viņu.

Pabeidzis Ezernieku vidusskolu, kārtoja eksāmenus Latvijas karaskolā. Visus nokārtoja uz izcili, tāpēc viņu norīkoja uz Maskavas karaskolu. Tētis stāsta, ka daudzas stundas dienā viņi soļoja un pildīja dažādas komandas, lai vienu reizi gadā piedalītos parādē. Parādē Sarkanajā laukumā viņš piedalījās 2 reizes. Šis laiks palika atmiņā kā pats skarbākais, tomēr labākie jaunības gadi tika pavadīti armijas kazarmās un draugi, iegūtie tur, palika uz visu mūžu. Pēc karaskolas Maskavā beigšanas, viņš atgriezās Latvijā. Apprecējās, izveidoja ģimeni, sāka strādāt par policistu toreiz vēl Krāslavas rajonā. Es atceros, cik noguris tētis nāca mājās, jo arī naktī viņš strādāja un risināja dažādas problēmas. Policijā nostrādāja 20 gadu, ieguva majora pakāpi un tad kļuva par Svariņu pagasta priekšsēdētāju.

Jau kopš 2009. gada tētis rūpējas par kārtību pagastā, cilvēkiem un to labklājību. Mēs redzam, ka viņam rūp viss, kas notiek pagastā un novadā, ka viņš cenšas visu uzlabot, godīgi strādājot un pildot savu pienākumu. Ciemats ir sakopts un tīrs. Pie katras mājas aug puķes, nopļauta zāle.

Ciematā ir uzcelta jauna sporta zāle. Pagasta pārvaldnieks pats piedalās dažādos pasākumos: Sporta dienā Dagdā un Asūnē. Tiekas ar iedzīvotājiem, uzklausa viņu problēmas un cenšas palīdzēt. Materiāli atbalsta kultūras pasākumus ciematā.

Brīvdienās tētis nesēž mājās, bet gan brauc uz medībām vai zveju. Viņš ir Svariņu pagasta medību kolektīva priekšsēdētājs un vairāku zvejošanas izbraucienu organizators. Atbrauc mājās vienmēr ar trofejām.

Tētim ir ļoti daudz draugu dažādās valstīs.. Visi novērtē viņa draudzību godīgumu un saka, ka viņš ir „lāgā cilvēks”, kurš vienmēr, jebkurā brīdī izpalīdzēs un sniegs atbalsta roku.

Šovasar kopā braucām uz Maskavu. Tētis apciemoja savus draugus, ar kuriem kopā mācījās. Bijām Sarkanajā laukumā, staigājām pa Maskavu. Man arī tagad Maskavā ir draugi.

Tētis audzina 2 meitas. Vecākā ir Beatrise. Viņai jau ir 20 gadu un uz pieciem mēnešiem aizbrauca gūt plašākas zināšanas ārzemēs. Tētis un mamma par viņu uztraucas un bieži sazinās, bet zina, ka viņai tur patīk, un ir iemesls, ar to lepoties. Jaunākā meita, es, mācos 8. klasē. Pagaidām tikai mācos, bet tētis zina, ka dzīvē es sasniegšu daudz, un viņš mani, protams, atbalstīs.

Es mīlu savu tēti, lepojos ar viņu un vēlos, lai dažreiz viņam atliktu vairāk laika ģimenei, jo viņš ir pārāk aizņemts.

Ezernieku vidusskolas
8. klases skolniece
Luīze Tjarve

Mana vecmāmiņa Lidija Igaune

Mūsu ciematā dzīvo labestīgi un strādīgi cilvēki. Viņi ar prieku iet uz darbu, stāda puķes pie mājām, audzina bērnus. Svētkos iet uz jauno Saietu namu skatīties koncertu. Brīvajā laikā apskata izstādes un lasa grāmatas bibliotēkā. Tur visus smaidīga un laipna sagaida Lidija Igaune, mana mīļā vecmāmiņa.

Pagasta bibliotēkā viņa strādā jau 49 gadus. Tā ir vienīgā darba vieta. Pēc Ezernieku vidusskolas beigšanas aizgāja strādāt par bibliotekāri. Vecmāmiņa atzīstas, ka bibliotekāres profesija nebija viņas dzīves aicinājums, bet šo darbu izvēlējās dzīves apstākļu spiesta. Viņa

nekad nesapņoja par šo darbu, omītei bija dotības zīmēšanā, patika maksla un sports.

Profesionālās zināšanas apguva neklātienē Rīgas Kultūras darbinieku tehnikumā.

Viņa dzīvo Ezerniekos, strādā pagasta bibliotēkā 49 gadus. Tur viņa strādā no 18 gadiem. Ezernieku bibliotēka ir pirmā un vienīgā darba vieta jau 49 gadus. Grāmatu valstības saimniece ne tikai apkalpo lasītājus, bet izveidoja bibliotēkā ciemata iedzīvotājiem savdabīgu kultūras pasauli.

Mazos lasītājus sagaida ķeramiķes un gleznotājas Valentīnas P ilķas zīmētais bērnu stūrītis. Apskatāma arī viņas gleznu un ķeramikas izstāde.

Bibliotekāre atsaucās arī ciemata iedzīvotāju lūgumam mācīt viņiem bez atlīdzības datorprasmes. Visiem mājās ir datori. Tagad elektroniski apmaksā rēķinus, sazinās ar bērniem.

Bibliotēkā pirmo reizi skanēja Zofijas Joninas sirsnīgie dzejoļi par Latgali un Aleksandras Vilnes tulkojumi.

Organizēja tikšanos ar krievu dzejnieku Valentīnu Uralovu.

Bibliotēkā izstādēs varam apskatīt rokdarbnieču skaistos darinājumus.

Lidija Igaune piedalījās pilotprojektā „3i – ieraugi, iekadrē, ievieto”. Ezernieku ciemata bibliotēka ar Mortensona centra (ASV) projekta „Trešais tēva dēls” atbalstu realizēja projektu „Apmācības programma līderiem un inovatoriem”. Lidijai Igaunei radās iespēja kopā ar citiem 12 bibliotekāriem no Latvijas doties uz četrām nedēļām mācīties un pieredzes apmaiņā uz ASV.

Mācību rezultātā bija iespēja inovatīvā Mērķis ir iesaistīt iedzīvotājus vietējo notikumu, kultūras pasākumu, dabas ainavu fotografēšanā. Gan bērni, gan pieaugušie mācījās fotografēt fotomākslinieka Anatola Kauškaļa vadībā. Fotografijas var apskatīt ciemata bibliotēkā un Jaundomes muižā. Izstāde tiek nemiīgi papildināta.

Bibliotēkā savākts bagāts novadpētniecības materiāls. Šo materiālu izmantoja Veronika Grišāne, rakstot grāmatu „Kur Ežezers rotājas zils”.

Lidijas Igaunes labo darbu saraksts ir bezgalīgs. Viņa ir cilvēks, kurš dara savu darbu ar sirdi un dvēseli. Viņai piemīt neizsīkstoša enerģija un milzīgs dzīvesprieks.

Brīvajā laikā patīk sēņot un ogot. Visur ņem līdzi fotoaparātu un iemūžina neparastus dabasskatus.

Pieciem mazbērniem ir mīļa vecmāmiņa. Viņai var uzticēt noslēpumus, palūgt padomus. Aukstajās ziemas dienās silda omītes adītās zeķes un cimdi. Vecmāmiņa prot cept visgaršīgākas biezpiena bumbiņas. Dzimšanas dienā un svētkos apciemo mazbērnus. Vislabākā dāvana ir vecmāmiņas ceptā torte „Napoleons”, kasgaršo visiem. Viņa vienmēr smaida, ir pacietīga, labestīga un laipna. Es lepojos ar savu vecmāmiņu.

Ezernieku vidusskolas
8. klases skolniece
Agneta Igaune

Ļubova Leonardova

Ir milzum daudz cilvēku manā novadā, bet izcilu sava darba pienākumu veicēju nemaz tik daudz nav. Cilvēks dzīvē var sastapties ar dažādām situācijām. Tās var būt kā priecīgas un jautras, tā bēdīgas un drūmas. Nereti, kad ar mums notiek kas slikts, mēs saucam pēc palīdzības. Visbiežāk ar šādiem lūgumiem vēršamies pie ārsta.

Ezernieku pagastā strādā tāda izpalīdzīga sieviete, pagastā slavena ārste Ļubova Leonardova. Jau ilgu laiku viņa strādā Ezernieku doktorātā un ļoti bieži nāk palīgā

pagasta iedzīvotājiem, ja tiem ar veselību nav labi. Ļubova visu dzīvi ir veltījusi tam, lai palīdzētu cilvēkiem. Viņas sapnis bija kļūt par acu ārsti, bet laiki mainījās un sanāca tā, ka viņa ir ģimenes ārsts.

Ļubova Leonardova nāk no Vamieras. Tur aizritējuši viņas skolas gadi, kuru laikā bija kļuvusi par Latvija čempioni badmintonā. Pēc skolas viņu neuzņēma Rīgas Medicīniskajā institūtā, kurā bija sapnis mācīties, tāpēc nācās izmantot šo laiku, strādājot par sanitāri uzņemšanas nodaļā Valmieras centrālajā slimnīcā. Tomēr nākamajā gadā Ļubovai izdodas iestāties izvēlētajā augstskolā, kur jāmācās 6 gadi un 1 gads paiet, specializējoties par acu ārsti. Pēc tam, kad mācības ir pabeigtas, pēc sadales sieviete nokļūst Dagdas slimnīcā un strādā gan par acu ārsti, gan paralēli infekcijas nodaļā. Pēc infekcijas nodaļas aizvēršanas Ļubova strādā terapijas nodaļā un uzņemšanas nodaļā par ārstu. Tā kā bija brīva vieta darbam Ezernieku doktorātā, sieviete 2000. gada jūlijā aiziet no iepriekšējā darba un kārto eksāmenus, lai iegūtu internista sertifikātu un varētu strādāt par terapeitu. Pēc 3 gadiem paralēli darbam Ļubovai nākas pārkvalificēties, tāpat jāapmeklē ģimenes ārsta kursi, pēc tam ir jānokārto kārtējie eksāmeni, un beidzot ir iegūts ģimenes ārsta sertifikāts.

Šodien Ļubova joprojām strādā Ezernieku doktorātā, izcili pilda savus darba pienākumus un ir ar visu apmierināta. Šobrīd mūsu ārste dzīvo Dagdā. Viņai ir ģimene – vīrs un 2 dēli. Viens no viņiem ir students un otrs – Dagdas vidusskolas 9. klases skolnieks. Vīrs strādā Dagdas slimnīcā par neirologu. Ļubova atzīst, ka bērni, atšķirībā no vecākiem, negrib kļūt par ārstiem, jo ir ilgi jāmacās. Pagājušajā gadā sievietei radās jauna interese – zīmēšana. Veselu gadu viņa apmeklēja Dagdas mākslas skolu līdz brīdim, kad to aizvēra. Ārste atzīst, ka interešu un hobiju viņai ir daudz, bet visam nepietiek laika.

Enerģiska, atsaucīga, sirsnīga, vienkārša, iejūtīga – tā Ļubovu raksturo mūsu ciemata iedzīvotāji. Un galvenais – ārste ir ļoti zinoša savā darbā, pacientiem piedāvā visas iespējas, lai varētu konstatēt slimības cēloņus un precīzi noteikt diagnozi.

Jauna, skaista, eleganta mūsdienu sieviete, kas spēj veiksmīgi apvienot tik atbildīgu darbu ar mīlestību un rūpēm par savu ģimeni, rast laiku savām interesēm, draugiem un atpūtai. Viņa ir paraugs mūsdienu jauniešiem.

Ezernieku vidusskolas
10. klases skolniece
Anastasija Doktorova

Mans tētis Nils Dārznieks

Mūsu vidū ir īpaši cilvēki, kuri pastāvīgi izstaro prieka un labestības gaismu. Viens no tiem ir Nils Dārznieks – mans tētis. Šo cilvēku es apbrīnoju ne vien rajona mēroga kultūras pasākumos. Tētis vadīja vairākus radošos kolektīvus, tajā skaitā arī plaši pazīstamo „Akmeņeicu”.

Nils Dārznieks piedzima un mācījās Valmierā. 1996. gadā kopā ar mammu atbrauca dzīvot un strādāt uz Ezerniekiem. Viņš strādāja Ezernieku vidusskolā par mūzikas skolotāju.

Nils Dārznieks skolā ne tikai mācīja klausīties un sadzirdēt mūziku, bet arī iesaistīja skolēnus dažādos vokālajos ansambļos. Plaši pazīstams kļuva vokālais ansamblis Trio, vēlāk pārtapa par Modulāciju. Trīs meitenes, kas dziedāja ansablī, spēja izdziedāt ļoti sarežģītus un interesantus skaņdarbus, par ko arī ieguva godalgotas vietas gan novadā, gan valstī.

Skolā tētis vadīja arī kori. Kaut arī darbs aizņēma daudz laika, Nils Dārznieks vadīja arī kolektīvus Tautas namā Ezerniekos: kori, instrumentālo grupu. Ar Dagdas kori brauca uz Daugavpili uz Latgales Dziesmu svētkiem.

Tētis ir ļoti aktīvs cilvēks, labprāt iesaistās jaunos projektos, eksperimentē. 2000. gada tika izsludināts konkurss, lai sacerētu Dagdas himnu. Tētis tajā piedalījās, un viņa himna tika atzīta par labāko. Viņš ieguva diplomu un naudas balvu. Tagad katru gadu Dagdas pilsētas svētkos atskaņo tēta sacerēto himnu. Kopā ar tēti jau no agras bērnības, es piedalījos dažādos kolektīvos un konkursos. 3 gados es piedalījos dziedāšanas konkursā „Cālis 2003”. Tētis daudz ar mani mēģināja un ieguldīja daudz spēka, lai es šajā konkursā uzvarētu. Mums tas arī izdevās. Nedaudz vēlāk kopā ar tēti es pirmo reizi devos uz folkloras kopas „Akmeņeica” mēģinājumu. Folkloras kolektīvu skatē Krāslavā biju visjaunākā dalībiece. Es priecājos, ka es arī palīdzēju „Akmeņeica” iegūt ceļazīmi uz festivālu „Baltica 2006”.

Mūsu ģimenes ideju ģenerators ir tieši tētis. Kopā mēs apceļojām daudzas Latvijas vietas. Ceļojām pa Vidzemi. Atmiņā palika ļoti skaistais Sietiņezis, bijām pie Zvārtas eža, staigājām pa klusajām ieliņām Cēsīs. Ļoti jautri mums gāja arī „Līvu akvaparkā” Jūrmalā.

Es lepojos ar to, ka man tētis ir Nils Dārznieks, cilvēks, kurš ir daudz ko sasniedzis dzīvē. Tētis tik aizrautīgi nodarbojās ar mūzikas mācīšanu un popularizēšanu, ka tā kļuva arī par manas dzīves neatņemamu sastāvdaļu. Es esmu viņam par to pateicīga.

Ezernieku vidusskolas
8 klases skolniece
Loreta Ieva Dārzniece

Mana vecmāmiņa Vanda Rutkovska

Latgalē ir tik daudz labestīgu, sirsnīgu, izpalīdzīgu, atsaucīgu un laipnu cilvēku. Arī mūsu ciematā ir tādi, kas labi dara darbu, ar kuriem var lepoties.

Es lepojos ar savu vecmāmiņu Vandu Rutkovsku. Viņa dzīvo Dagdas novadā, Šķaunē.

Piedzima daudz bērnu ģimenē. Tā kā tēvs bija mežsargs, vecmāmiņas bērnība pagāja, iepazīstot tuvākos mežus. Tur bērni rotaļājās, lasīja ogas, sēnes, stādīja mežu. Savu mīlestību

pret dzimto zemi un dabu viņa nodeva arī saviem bērniem un mazbērniem. Arī tagad vecmāmiņai patīk pavadīt laiku ogojot un sēņojot.

Daudz bērnu ģimenē darba netrūkst nevienam. Maza būdama, vecmāmiņa skatījās, kā pa virtuvi rosās mamma un gatavo sātīgas vakariņas no darba pārnākušam vīram un saviem astoņiem bērniem. Vecmamma apguva dažādu ēdienu gatavošanas prasmes, kuras vēlāk izmantoja, rīkojot kāzas un bēres, ģimenes svētkus.

Viņas mamma bija arī čakla rokdarbniece. Arī to mana vecmāmiņa apguva, skatoties, kā vēsā vakarā mamma ada zeķes saviem bērniem, šuj apģērbu. Tagad daudzi viņu pazīst kā lielu rokdarbnieci. To omīte iemācīja arī saviem bērniem un mazbērniem. Daudzi vēršas pie manas vecmāmiņas pēc padoma.

Bērnībā beidza Ķepovas pamatskolu, absolvēja Dagdas vidusskolu. Mācoties bija čakla dziedātāja un piedalījās Latvijas bērnu un jauniešu dziesmu un deju svētkos. Rīgas otrajā medicīnas skolā vecmāmiņa apguva felšera - laboranta profesiju. Pēc skolas beigšanas 18 gadus strādāja Šķaunes lauku slimnīcā savā specialitātē. Kad slimnīca tika likvidēta, vecmamma apguva mājturības skolotājas profesiju un līdz pensijai nostrādāja Šķaunes pamatskolā. Mācīja bērniem būt labestīgiem, draudzīgiem, atbildīgiem un, protams, patstāvīgi un radoši izgatavot priekšmetus dažādās rokdarbu tehnikās.

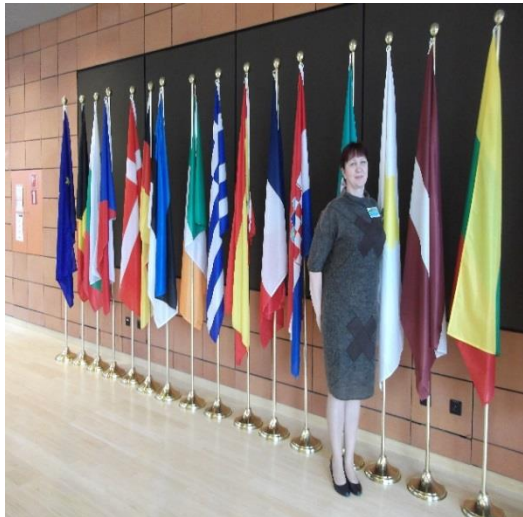
Arī mana mamma ir mājturības un vizuālās mākslas skolotāja. Ar lielu pacietību viņa māca bērniem adīt, šūt un zīmēt.

Vecmāmiņa ir ļoti jauka, atsaucīga un komunikabla, tāpēc viegli atrod kontaktu ar cilvēkiem. Viņa ir arī ļoti laba, vienmēr pažēlo un dod labu padomu. Saglabāja visas dzimtas tradīcijas, un arī tagad svētkus svinam ciešā ģimenes lokā.

Vecmāmiņa ir ticīgs cilvēks, kas cenšas ievērot pati visus Dieva baušļus un saviem bērniem, un mazbērniem mudina dzīvot ticībā, godīgumā un saticībā.

Ir jāciena visi cilvēki, kuri ir izdarījuši kādu darbu, ar ko var lepoties. Daži nemaz nepievērš tam uzmanību, jo domā, ka tā ir viņu ikdiena. Manuprāt, daudz grūtāk ir izdarīt labu, nevis sliktu, tāpēc jādzīvo mīlestībā, saticībā un mierā, tad varēs lepoties ar jebkuru cilvēku.

Ezernieku vidusskolas
7. klases skolniece
Viola Daniela Kiselova

**Brīvā laika pavadīšanas centra
„Upmala” vadītāja Žanna Ļaha.**

Ciemat Porečje ir neliels, bet te dzīvo strādīgi un labestīgi cilvēki. Ciematā ir Saietu nams un centrs „Upmala”. Vakaros te valda dzīva rosība. Visus laipni sagaida centra vadītāja Žanna Ļaha.

Vadītājas darba diena sākas deviņos un beidzas tikai sešos.

Viņa piedzima ezeriem bagātajā Kastuļinas pagastā, kur pavadīja savu krāsaino un jautro bērnību. Mazajai Žannai patika lasīt grāmatas un

piedalīties skolas organizētajos pasākumos. Vienmēr aktīvi iesaistījās konkursos. Beidza Priežmalas vidusskolu.

1985. gadā pārcēlās uz Bērziņu pagastu un jau septiņpadsmit gados sāka strādāt Upmalas pamatskolā, paralēli mācoties par sākumskolas skolotāju Liepājas Augstskolā. Saņemot vajadzīgo kvalifikāciju, nostrādāja 24 gadus par skolotāju, skolas bibliotekāri un direktora vietnieci. Bērni viņu uzskatīja par stingru, bet tomēr labsirdīgu un jautru.

Ģimenes galva ir tālbraucējs šoferis, tāpēc mājās ir reti. Rūpes par diviem bērniem gulst uz mammas pleciem. Brīvā laika viņai ir maz, tomēr atrod iespēju būt kopā ar ģimeni. Vasarā braucam peldēties, kopā ceļojam. Mamma mājās ir smaidīga, laipna un vienmēr dod padomu vai palīdz izpildīt mājas darbus.

Kad slēdza skolu, tās vietā izveidoja brīvā laika pavadīšanas centru „Upmala” un dibināja biedrību „Nākotnei”, kurā mamma joprojām ir valdes locekle. Kopš 2010. gada viņa strādā par centra vadītāju, bieži piedalās valsts un starptautiskajās konferencēs. Šogad saņēma atzinību par finansējuma piesaistīšanu pagasta struktūrfonda un infrastruktūras uzlabošanai.

Pateicoties centra vadītājai, pagasta iedzīvotājiem un bērniem bija iespēja aizbraukt ekskursijā uz Siguldu, Ventspili, Daugavpili.

Trešdienas vakaros centrā pulcējas rokdarbnieces. Viņas izšuj spilvenus, tamborē, nodarbojas ar kvilingu. Viņas piedalās arī labdarībā. Baznīcai tamborēja altāra segas. Gatavo Ziemassvētku dāvanas vientuļiem cilvēkiem.

Centrā ir labdarības istaba. Cilvēki var atnest nevajadzīgās mantas, kuras noder kādam citam.

Es lepojos ar savu mammu, jo viņa ir atvērts cilvēks. Kā centra vadītāja iemantoja pagasta iedzīvotāju cieņu un atzinību.

Ezernieku vidusskolas
8.klases skolnieks
Edvīns Ļahs

Mans brālis

Mans lepnums ir mans brālis Andrejs Macevičs... Viņam ir 18 gadi, un viņš mācās Dagdas vidusskolas 12. klasē. Es lepojos, ka mans brālis jau 12 gadus ir teicamnieks. Viņa fotogrāfija ir uz skolas goda plāksnes. Visus skolas gadus Andrejs aktīvi piedalās mācību priekšmetu olimpiādēs un gūst godalgotas vietas. Manam brālim patīk arī futbols, viņa komanda

aizstāv Dagdas godu daudzās sacensībās, piemēram, Krāslavā, Daugavpilī, Rēzeknē, Priežmalē, Ezerniekos, Maltā. Komanda bieži uzvar un lepojas ar 1.vietu. Kādu dienu (tas notika 7.klasē) Andrejs salauza labo roku, bet pat neraudāja, turējās kā īsts vīrs un kopā ar klasesbiedriem rakstīja pārbaudes darbus. Arī pildīja visus mājas darbus, kaut tas nebija viegli. Mans brālis ir gādīgs, jo, kad es biju maza, man pirkstā iekoda bite, tad mans lielais brālis nesa mani uz rokām mājās. Andrejs ir ļoti izpalīdzīgs un patstāvīgs: viņš palīdz mammai, piemēram, sakārto savu istabu, nomazgā traukus. Tētim palīdz veikt mājās kādus smagus darbus, kad ir nepieciešams. Bet man palīdz, piemēram, pārbaudīt pieturzīmes manos mājas darbos. Andrejam ir mērķis dzīvē: pabeigt labi vidusskolu, tad mācīties universitātē. Latvijā ir maz inženieru, tāpēc Andrejs grib kļūt par inženieri un strādāt Latvijā. Man ļoti patīk klausīties brālī, kā viņš stāsta par savu bērnību, jo viņš stāsta ar prieku un ļoti aizraujoši, es varu klausīties viņā bezgalīgi. Reizēm mēs ar brāli arī sastrīdamies, toties cik labi ir atkal salabt! Es ļoti mīlu savu brāli. Viņš ir vislabākais vecākais brālis visā pasaulē! Tā kā Andrejs ir arī centīgs, godprātīgs skolēns, aizrautīgs sportists, es uzskatu, ka viņš ir labs paraugs mūsdienų jauniešiem, viņš ir Dagdas novada lepnums 2013.

Dagdas vidusskola
5.b klases skolniece
Katrīna Maceviča

Dagdas novada lepnums 2013 –

Diāna Poļaka

Es domāju, ka Dagdas novada lepnums ir mana māmiņa, jo viņa ir piemērs tam, kā cilvēks spēj pārvarēt grūtības un saglabāt dzīvesprieku. Pirms 31 gada 20. oktobrī manai vecmāmiņai piedzima pirmais bērns - maziņa, maziņa meitenīte, mana māmiņa, viņa sīkstī turas un pēc gadiem jau ar lielu atbildību pieskata jaunākās māsas un brāli, kamēr vecāki darbā.

Māmiņa labi mācījās skolā: piedalījās olimpiādēs un saņēma diplomus, sportoja, skaisti zīmēja. Centīgi apguva šuvējas profesiju Dagdas arodvidusskolā. Darba tomēr nebija, tāpēc mācījās dažādosursos. Tagad māmiņai ir vēl vairākas profesijas: aprūpētāja, pārdevēja. Viņa apguva arī datorprasmes. Bet mūsu ģimene „piedzima” 2000. gadā. Tagad mūsu ģimene ir liela: māmiņa, tētis, es, māsa. Lai mēs justos droši, māmiņa brauca arī strādāt uz ārzemēm. Kad man bija 9 gadi, māmiņa smagi saslima, bet nepadevās bezcerībai. Es lepojos, ka mana māmiņa ir tik stipra un neatlaidīga. Lai nenogurtu no slimības un rastu spēkus dzīvot tālāk, viņa daudz darbojas: palīdz citiem cilvēkiem, nodarbojas ar rokdarbiem. Māmiņa veido skaistus pušķus, ada, izdedzina dēlīšus. Savus darbus viņa dāvā cilvēkiem- dāvina, rāda izstādēs. Nesen Ezernieku bibliotēkā viņa izstādīja savus pušķus. Šeit viņa veic brīvprātīgo darbu - māca bērnus rokdarbu pulciņā. Lai nedomātu par slimību, māmiņa piedalās dažādos pasākumos, brauc visur, kur var iemācīties ko jaunu. Es lepojos, ka mana māmiņa ir tik stipra un cīnās ar ļauno slimību, lai dzīvotu mums - mūsu ģimenei un arī tiem daudzajiem cilvēkiem, kuriem ar savu darbošanos sagādā prieku.

Manuprāt, mana māmiņa, Diāna Poļaka, ir cienīga būt Dagdas novada lepnums 2013.

Dagdas vidusskola
5.b klases skolniece
Jana Poļaka

Marija Mickeviča

Vienmēr enerģiska un darbīga, jaunu ideju un ieceru pārpilna – tāda ir Dagdas vidusskolas skolotāja Marija Mickeviča. Tieši viņa ir tā, kas piedāvā skolēniem unikālu iespēju – aizbraukt uz ārzemēm un iepazīt citu valstu jauniešus, izglītības sistēmu un kultūru. Arī man pagājušajā gadā bija šī brīnišķīgā iespēja aizbraukt uz Bulgāriju. Manuprāt, skolotāja

Marija Mickeviča ir Dagdas novada Iepnoms 2013, jo ar savu piemēru pierāda, ka darbā ieguldītās pūles vainagojas ar panākumiem. Viņa rosina skolēnus noticēt sev: saviem spēkiem, zināšanām un iespējām. Lai labāk izprastu skolotājas dzīves un darba gaitu ceļu, es aicināju viņu uz sarunu.

Kur Jūs mācījāties? Savas skolas gaitas uzsāku Sčedrātu sākumskolā 6 gadu vecumā. Klasē biju visjaunākā. Skolā nepietika skolēnu, tāpēc arī mani vecāki, skolotājas pierunāti, palaida mani uz skolu. Sākumskolu pabeidzu šeit, mācoties apvienotajās klasēs. Tas nozīmē, ka vienā klasē mācījās skolēni no 1. līdz 4. klasei. Strādāja viens skolotājs. Man ārkārtīgi patika mācības skolā. Klausījos, ko mācīja lielākajiem un, protams, arī savu vielu iespēju apgūt. Ja brālim bija aizmirsies, kāds mājasdarbs jāpilda, tad droši varēja jautāt man, es zināju pateikt. Es ar brāli mācījies vienā klasē (es - 1.klasē, viņš - 4.klasē

Kāpēc izvēlējāties tieši šo profesiju? Mācības turpināju Dagdas vidusskolā. 6.klasē vācu valodu mums mācīja skolotāja Marija Zeimule. Viņa droši vien arī „iepotēja” man mīlestību uz valodām. Skolotāja man jau varēja pat uzticēt palīdzēt jaunākajiem skolēniem vācu valodas apguvē. Iespējams, tas arī bija pirmais solis profesijas izvēlē. Protams, manu profesijas izvēli ietekmēja arī citi skolotāji, piemēram, Zinaida Konošonoka, viņa bija mana klases audzinātāja, bet 1995.gadā palūdza izlīdzēt - mācīt vācu valodu Dagdas vidusskolā. Tā es savienāju savus amatus: darbu par direktora vietnieci Skaistas pamatskolā un skolotāju Dagdas vidusskolā. Es nevaru nepieminēt Skaistas pamatskolas bijušo direktoru Vladislavu Vilmani, kurš bija mans pirmais darbaudzinātājs. Cilvēks, kurš pats strādāja apzinīgi un arī ikvienam pedagogam prasīja veikt savu darbu ar vislielāko atbildību. Ar mīlumu atceros Skaistas pagastā pavadītos 18 darba gadus, savu audzināmo klašu skolēnus, kultūras dzīvi. Skaista - ir tā vieta, kur tika izveidota ģimene, piedzima mūsu meitas - Anete un Evija.

Kad radās iespēja iesaistīt Dagdas vidusskolas skolēnus COMENIUS projektā? 1999.gadā uzsāku darbu Krāslavas rajona Izglītības nodaļā. Latvijā arvien vairāk ienāca Starptautiskie projekti. Apguvu Daugavpils Universitātē angļu valodu. Bija iespēja piedalīties daudzos Starptautiskos semināros, tas bija arī stimuls iesākt projektus Dagdas vidusskolā. Savā projektu rakstīšanas pieredzē dalos ar ikvienu, kuram ir interese un idejas, ko darīt, nevis vēlme saņemt gatavu ideju. Daudzus droši vien atbaida milzīgais darbs, kas ir jāiegulda. Bet mani priecē, ka Dagdas vidusskolas skolēni un skolotāji aizbrauc plašajā pasaulē, pastāsta par sevi, parāda citiem savas prasmes. Un es redzu, kā viņi ir mainījušies, atgriezušies mājās: izauguši, ar citu skatījumu uz dzīvi. Tas liek man atkal sarosīties, meklēt domubiedrus. Pašlaik Dagdas vidusskolā tuvojas beigām otrais Comenius projekts. Šajā laikā mēs esam pabijuši Spānijā(trīsreiz), Austrijā(divreiz), Vācijā, Grieķijā, Somijā, Portugālē, Bulgārijā, Ungārijā, Dānijā, Francijā, Zviedrijā, Polijā.

Pastāstiet, lūdzu, par darbu IKSŅ. 2010.gadā atšķīrās jauna manas dzīves lappuse - Dagdas novadā sāku strādāt par Izglītības, kultūras un sporta nodaļas vadītāju. Šis darbs aizņem lielāko dienas daļu, jo nepārtraukti jāplāno, jādomā, jāīsteno. Gribas, lai mūsu novada skolēni būtu konkurētspējīgi, spētu veidot savu karjeru. Gribētos, lai skolēni būtu motivēti labāk mācīties, iesaistītos interesantās aktivitātēs, kas paaugstina viņu zināšanu līmeni. Gribētos, lai viņi veiktu savu darbu ar lielu mīlestību un atbildību.

Kādi ir Jūsu plāni, ieceres? Bieži vien nedēļa, mēnesis paskrien tik ātri. Un tikai darba plānotājs atgādina, kas ir izdarīts vai vēl būs jādara. Lūk, tuvojas Ziemassvētki. Jāsazinās ar Latvijas Sarkanā Krusta Aglonas, Dagdas un Krāslavas komiteju. Saorganizēsim labdarības Ziemassvētku eglītes mūsu skolēniem Krāslavā. Pati vēlos apgūt jaunu metodi prezentāciju veidošanā, jāizveido kursu programma skolotājiem un jānovada kursi, jāaizbrauc uz kaimiņu novadu skolām, lai novērotu citu skolotāju mācību stundas un veiktu izvērtēšanu, jā sagatavo nākamā vizīte skolēniem un skolotājiem uz Vīni, jāorganizē Starptautiskais festivāls Dagdā utml. Protams, mani palīgi ir mans dzīvesbiedrs, kuram bieži vien jāgriež, jālīmē, meitas - viņām reizēm jāiespēj uzdrukāt steidzams materiāls. Un tā aizrit dzīve darbā, plānos, iecerēs... Vai zināt, cik daudz skaista ikdienā paslīd mums garām nepamanīta? Te es nerunāju par precēm veikalu vitrīnās, par svētku lampiņām un mākslīgām eglītēm, kas tagad ir teju uz katra stūra un tīkamas izjūtas izraisa tik uz mirkli. Īpaši gaidu vasaru, kad ar ģimeni dodos īsākos vai garākos ceļojumos. Skolotājas Marijas Mickevičas moto: „Ja kaut ko dari, tad dari pa īstam!” Skolotāja vēlas un dara visu, lai skolēnus nemitīgi urdītu doma: „Es gribu! Es varu! Es zinu!” Es cienu skolotāju Mariju Mickeviču un uzskatu, ka viņas veikums mūsu novada skolēnu izglītības jomā ir augstu novērtējams, tāpēc viņa ir Dagdas novada lepnums 2013.

Dagdas vidusskola
8.b klases skolniece
Kristīne Andžāne

Jeļenas ikdiena.

Manuprāt, Dagdas novadā ir daudz cilvēku, kuri varētu būt „Dagdas novada lepnums”. Es gribu pastāstīt par vienu, sev tuvu cilvēku, manu māmiņu, Dagdas iedzīvotāju.

Viņu sauc Jeļena Jegorova. Es izvēlējos šo cilvēku, jo, manuprāt, viņa strādā ļoti fiziski un morāli grūtā darbā. Viņa ir bērna-invalida asistente. Šis darbs prasa daudz pacietības, izturības un piepūles.

Asistentei ir jārēķinās ne tikai ar to, ka bērns, kuram ir īpašas vajadzības, jāaizved uz bērnudārzu, tur jāpabaro, jāpalīdz mācībās, ir arī jāņem vērā bērna labsajūta, garastāvoklis, viņa psihiskais stāvoklis un jāsamierinās ar to, ka sešgadīgs bērns sver jau pietiekami daudz. Viņš neprot staigāt, un Jeļenai ir jāceļ vai jānes bērns rokās, piemēram, uz otro stāvu. Ar asistenta palīdzību bērns var labāk un sekmīgāk attīstīties, sazināties ar saviem vienaudžiem, apmeklēt mācību iestādi - bērnudārzu.

Katru darba dienu Jeļena ir kopā ar bērnu no pulksten astoņiem rītā līdz sešiem vakarā. No rīta Jeļena dodas uz mājām pie bērna ar īpašām vajadzībām. Vecāki nodod savu bērnu asistenta rokās, un Jeļena ar ratiņu palīdzību ved bērnu uz bērnudārzu. Atnākot uz bērnudārzu, asistente ienes bērnu grupā, noģērbj un apsēdina pie brokastu galda. Deviņos sākas mācības, kur bērni sāk rakstīt, zīmēt, mēģina lasīt, protams, asistentam ir jāpalīdz šim bērnam, jo bērns var sākt nervozēt, ja viņam kaut kas nesanāk. Sieviete ir jāatrodas bērnam vienmēr tuvumā, lai ar viņu nekas nenotiktu.

Kad visi bērni gatavojas gulēt pusdienas, Jeļena palīdz bērnam iztīrīt zobus un ieliek viņu gulēt. Taču, ja bērns nevar aizmigt, tad asistentam viņš ir jāmierina, lai netraucētu pārējiem bērniem gulēt. Pēc miega bērni ēd launagu un tad iet spēlēt. Vakārā asistente apģērbj bērnu un aizved uz mājām, un nodod vecākiem. Tā pāiet asistenta viena darba diena.

Es izvēlējos tieši šo cilvēku, jo man liekas, ka šī sieviete, kura nav vienaldzīga pret bērna slimību un ir gatava vienmēr tam palīdzēt un atbalstīt grūtā brīdī, ir pelnījusi šo godpilno nosaukumu - „Dagdas novada lepnums”.

Dagdas vidusskolas
10.b klases skolniece
Nastja Jureviča

Mana vecmamma Ķiliķija.

Vecticībnieku ģimenē Ščedratos 1936. gada 24. novembrī piedzima meitene, kuru nosauca Ķiliķija.

Kad viņai bija 5 gadi, sākās Otrais Pasaules karš. Pienāca tādi laiki, kad daudzus cilvēkus veda uz Vāciju strādāt. Gribēja aizvest arī vecmāmiņu, bet, kad viņu kopā ar ģimeni aizveda līdz Dagdai, viņu nozaga radnieks un pa nakti aizveda mājās. Visu kara laiku mana vecmamma dzīvoja pie saviem vecvecākiem Ščedratos.

1945. gadā, kad beidzās karš, tad mājās atgriezās vecāki un meiteni paņēma pie sevis. Vecmamma pabeidza 7- gadīgo skolu un tad aizgāja mācīties uz Dagdas vidusskolu. Kad pabeidza mācības Dagdā, viņa iestājās Daugavpils pedagoģiskajā institūtā un ieguva krievu un vācu valodas skolotājas profesiju. Vecmamma strādāja Astašovas un Ščedratu skolās. Mācīja bērnus. Kad skolas tika aizvērtas, strādāja par sekretāri Iskras ciema padomē. Mana vecmamma bija ļoti aktīva, vadīja kāzas un citus pasākumus. No 1975. gada strādāja par kadru inspektori sovhozā „Iskra”. 1991. gadā viņa aizgāja pensijā, un tad vecmamma strādāja māsasaimniecībā – kopa dārzus, audzēja lopus. Kad bija brīvs laiks, viņa nodarbojās ar rokdarbiem – adīja, izšuva. Paldies par siltajām zeķītēm un cimdīņiem!

Joprojām mana vecmamma dzīvo Ščedratos, kur bērnībā, pat tajā pašā mājā. Viņai ir daudz grāmatu, jo, kad atbraucam ciemos, vienmēr ir ko palasīt. Vecmāmiņai ir divas meitas, kuras viņu ļoti mīl. Manuprāt, viņa ir ļoti saprotoša un labsirdīga. Pavisam nesen viņai bija dzimšanas diena un vārda diena. Protams, kalendārā nav viņas vārda, jo vecmammās vārdu viņas vecāki izvēlējās no vecticībnieku kalendāra. Vecmammās dzīve ir ļoti interesanta, un katru reizi, kad viņa par to stāsta, saka: „Neticu, ka viss pagāja tik ātri!”

Es lepojos par savu vecmammu un domāju, ka bija vērts par viņu uzrakstīt.

Dagdas vidusskola
6.b klases skolniece
Evija Utāne

Mana vecmāmiņa Zoja

Es vēlos pastāstīt par savu vecmāmiņu Zoju Antonovu. Viņa ir dzimusi 1953. gada 14. aprīlī. Viņa bija piektais bērns ģimenē. Zojai bija četri brāļi. Viņa mācījās Dagdas vidusskolā, vēlāk pabeidza Jelgavas celtniecības tehnikumu. Divus gadus nostrādājusi celtniecībā Jelgavā, viņa atgriezās Dagdā. Celtniecībā nebija brīvu vietu, tāpēc viņa uzsāka darbu bērnudārzā „Mazulītis” kā audzinātāja.

Pēc tam apprecējās, un viņai piedzima bērni. Trīsdesmit gadus viņa strādāja šūšanas fabrikā. Kad Zoja aizgāja priekšlaicīgā pensijā, viņa sāka strādāt Sarkanajā krustā. Tur viņa strādā joprojām un jau apmēram piecus gadus palīdz cilvēkiem ar īpašām vajadzībām un grūtībās nonākušajiem.

Viņa ceļas agri no rīta, gatavo garšīgas brokastis un dodas darbā. Tur viņa pavada apmēram trīs stundas. Pēc tam iet mājās vai uz veikalu. Viņa strādā pirmdienās, otrdienās un trešdienās. Pēc darba vecmamma rūpējas par mājas labklājību, gatavo ēst un atpūšas. Pirmdienās un ceturtdienās vecmammai ir vingrošana Tautas namā. Piektdienās vecmamma uzkopj māju un veic dažādus darbus ārā. Sakopj dārzu, vasarā ravē puķu dobes. Svētdienās viņa ar savu vecāko dēlu Juri nāk pie mums makšķerēt un vienmēr atnes kādu garšīgu cienastu.

Vecmammai pašai ir izaudzināti trīs savi bērni, bet viens puika bija pieņemts no bērnu nama. Vecmammās pieņemtais puika jau ir izaudzis. Viņu sauc Dainis un viņam ir 27 gadi. Viņš dienēja Afganistānā, bet tagad viņš dzīvo Anglijā. Turp viņš aizbrauca strādāt.

Vecmamma aktīvi iesaistās invalīdu biedrības „NEMA” darbībā. Katru gadu 1. jūnijā – Bērnu aizsardzības dienā – invalīdu biedrība „NEMA” rīko pasākumu, kurā piedalās bērni ar īpašām vajadzībām. Mana vecmamma arī ir cienījams un gaidīts viesis šajā pasākumā. Viņa ir ļoti labsirdīgs cilvēks un ļoti laipna pret mums visiem. Es lepojos ar savu vecmammu, jo viņa ir tik daudz sasniegusi savā dzīvē. Man viņa ir paraugs, un es uzskatu, ka viņa var kļūt par Dagdas novada lepnumu.

Dagdas vidusskola
6.b klases skolniece
Kristīne-Kristiāna Ozoliņa

Mans vectēvs Antons

Manu vectēvu sauc Antons Olehnovičs. Viņš piedzima 1950.gada 2. jūnijā Dagdas pagastā.

1957. gadā viņš uzsāka skolas gaitas. Pabeidza 8 klases bet 1970. gadā mans vectēvs uzsāka dienestu armijā. Vectēvs strādāja par metinātāju.

Viņš ir mans lepnums. Viņš ir ļoti mīļš. Es vienmēr varu uz viņu paļauties, un viņš man vienmēr palīdzēs. Vectētiņam patīk strādāt. Ja ir kas darāms, viņš labprāt to padarīs. Viņam arī ir jauks mazdēls, kuru viņš ļoti mīl. Viņam ir divi bērni: meita Diāna un dēls Anatolijs, un sieva Valentīna. Man patīk ar viņu pastaigāties, jo tad es varu viņam „izkratīt savu sirdi”. Viņš vienmēr man ar prieku palīdzēs. Es viņam uzticos, jo zinu, ka viņš nevienam neko neizstāstīs. Viņš mani aizstāv, ja ar ko strīdos. Mans mīļais vectētiņš ir ar mani vienmēr kopā, lai kas arī notiktu. Viņš prot mierināt, kad man ir slikti, samīļot un palīdzēt, vienmēr cenšas mani iepriecināt ar visādiem sīkumiem, dāvina man ļoti jaukas un patīkamas dāvanas, lai es būtu kaut drusku laimīgāka. Esmu pateicīga viņam par visu, visu. Par jaukiem un neaizmirstiem brīžiem, par visu to, ko dara mana labā. Par to, ka rūpējas par mani, pārdzīvo. Kad man kaut kas neizdodas, lūdzu padomu savam stiprajam vectēvam. Viņš vienmēr pasaka ko labu, vienmēr palīdz piepildīt manas lielākās vēlēšanās. Man ļoti patīk, kā vectēvs pret mani izturas. Es jūtu, ka viņš mani ļoti, ļoti stipri mīl, un es arī viņu – stipri, stipri. Mums abiem ir daudz kopīga. Mums ļoti patīk ilgi runāt pa telefonu. Vectēvam patīk dzer karstu tēju ziemas laikā un skatīties uz krītošo sniedziņu. Es lepojos ar savu mīļo, stipro, vareno, izpalīdzīgo, labsirdīgo, jautro un strādīgo vectētiņu Antonu. Viņš ir man ļoti dārgs. Es viņu cienu un ļoti mīlu. Paldies par visu, vectētiņ! Esmu gandarīta, ka varu lepoties ar Tevi!

Dagdas vidusskolas
6.b klases skolniece
Oksana Duboveca

Mana māsa

Es pastāstīšu par savu māsu Anželiku. Visus savus 16 gadus viņa dzīvoja kopā ar mani un mūsu ģimeni, bet tagad, pabeidzot Dagdas vidusskolas devīto klasi, viņa sāka mācīties Daugavpilī. Tā ir Daugavpils Mūzikas vidusskola. Tur viņa dzīvo kopmītnēs.

Manuprāt, visus šos deviņus gadus, kad viņa mācījās Dagdā, Anželika daudz ko deva Dagdas novadam un savai dzimtajai skolai, jo gandrīz katrā koncertā viņa uzstājās, atskaņojot uz klavierēm un akordeona brīnišķīgu mūziku, gan pašas sacerēto, gan slavenu komponistu radīto. Tas bija piemērs visiem, kas grib savu dzīvi saistīt ar mūziku un ne tikai.

Viņas sapnis ir kļūt par mūziķi. Manuprāt, tā ir profesija, kas dod lielu labumu cilvēkiem. Tas noteikti būs viņas lielākais devums arī Latvijai.

Es lepojos gan ar to, ka Anželikai ir tāds sapnis, kas varētu dot kaut ko labu cilvēkiem, gan arī ar to, ka viņa pati ir ļoti labs un atsaucīgs cilvēks. Kā teica Aristotelis: „Visskaistākais ir taisnība, vislabākais ir veselība, vispatīkamākais ir sasniegt to, ko katrs vēlas.”

Mana māsa pēc mācību beigšanas ļoti vēlas strādāt Dagdas mūzikas skolā un padarīt šo skolu par vislabāko mūzikas skolu ne tikai Latgalē, bet arī visā Latvijā. Viņas sapnis ir, lai skolā strādātu labākie skolotāji, kuri mīl savu darbu un bērnus, kā arī paplašināt mūzikas instrumentu izvēli, lai visiem bērniem būtu vēlme un iespējas nodarboties ar mūziku.

Es ļoti gribu, lai arī manas māsas Anželikas sapnis piepildās, jo viņa arī grib, lai Latvija ietu uz priekšu kultūras jomā, atverot jaunus ceļus un atrodot jaunus mērķus, kuri, cerams, nākotnē piepildīsies.

Dagdas vidusskola
6.b klases skolniece
Aleksandra Orlova

Mans brālis – karavīrs

Mūsu ģimene lepojas ar visiem ģimenes locekļiem. Īpaši vēlos pastāstīt par savu brāli. Viņu sauc Eduards. Viņš dienē un strādā Nacionālajos bruņotajos spēkos. Mana brāļa armijas stāžs ir 7 gadi. Eduards ar savu bataljonu piedalījās vairākās NBS mācībās Latvijā, Slovākijā, Slovēnijā. Viņš pildīja dienesta misijas Afganistānā un Irākā. Pēc pirmās misijas Afganistānā Eduards bija apbalvots sakarā ar profesionāli novērtētu kaujas operāciju. Jau skolas laikā viņš gribēja kļūt par karavīru, tāpēc vairākus gadus apmeklēja karatē nodarbības. Eduards dzimis Asūnē.

Tagad Eduards ir precējies un viņam aug četrgadīgs dēls, kurš ļoti reti satiekas ar savu tēti. Ģimenes locekļi sarunājas un sarakstās ar brāli Internetā. Mēs katru dienu sūtām viņam veiksmes un laba vēlējumus.

Es un mana ģimene lepojamies ar to, ka mans brālis aizsargā ne tikai Latvijas Republikas valsts suverenitāti, teritoriālo nedalāmību un mūsu valsts iedzīvotājus, bet arī citu valstu teritorijas un to iedzīvotāju tiesības.

Dzīvē mans brālis ir ļoti izpalīdzīgs, draudzīgs un mierīgs cilvēks, labi orientējas dažādās dzīves situācijās. Katru reizi viņš no ārzemēm atved dāvanas visai ģimenei. Eduards ar savu ģimeni dzīvo atsevišķi no mums.

Mūsu ģimenē ir tāda jauka tradīcija, ka mēs Ziemassvētkos, Lieldienās un jūlijā obligāti sapulcējamies kopā. Un katru reizi Eduards ir īpaši gaidīts ciemiņš. Viņš ir patīkams sarunu biedrs un visu laiku stāsta kaut ko interesantu, tāpēc ar manu brāli nekad nav skumīgi! Es un mana ģimene no sirds lepojamies ar Latvijas Bruņoto spēku karavīru Eduardu no mūsu novada!

Dagdas vidusskola
6.b klases skolniece
Renāte Mamošina

Mana vectēva sirds bagātība.

Es stāstīšu jums par savu vectēvu.

Viņš ir viens no pašiem svarīgākajiem cilvēkiem manā dzīvē. Tieši viņš mani visvairāk atbalsta jau kopš dzimšanas. Kad es biju maza, es uzskatīju, ka mans vectēvs ir pats stiprākais, pats gudrākais, pats varenākais visā pasaulē. Ka tieši viņš ir tas, kas var mani pasargāt it no visa. Viņš bija mans lepnums un arī tagad, joprojām viņš ir mans piemērs dzīvei. Es vienmēr nāku pie viņa pēc padoma, jo zinu, ka neko sliktu viņš man nekad nenovēlēs. Viņš vienmēr mani nomierinās, kad man ir slikti. Par to visu viņam paldies, jo tas man tiešām noder. Vēl viņš vienmēr jūt man līdzī,

un vienmēr mani aizstāvēs, ja pat tas liks viņam ar kādu strīdēties. Vēl es uzskatu, ka viņš ir ļoti gudrs. Viņš vienmēr man palīdz, matemātikā it īpaši. Viņam ir liela dzīve pieredze, tāpēc viņš var man palīdzēt, kad es ar kādu strīdos, vai palīdzēt, kad mani kāds aizvaino. Es varu viņam izstāstīt jebko, es varu viņam "izkratīt sirdi" jebkurā brīdī. Ja man ir grūti, viņš mani samīļos un teiks, ka viss būs labi. Viņš man dos cerību pat tad, kad man liksies, ka jau neko nevar darīt. Manam mīļajam vectēvam ir arī "zelta" rokas. Kad biju maza, uzskatīju, ka viņš var tiltus un pilis celt. Saku paldies par visu to, ko vectēvs darīja manā labā. Par lielo smilšukasti, ko es bērnībā tā vēlējos, par šūpolēm, kurās es varēju šūpoties Lieldienās, lai vasarā odi nekostu. Paldies par visiem sīkumiem, ko darīja un joprojām viņš dara manā labā. Zinu, ka vectēvs vēlas, lai esmu laimīga un man dzīvē viss izdotos, tāpēc visiem spēkiem cenšos viņu neapbēdināt. Kad daru ko nepareizi vai neapzināti, es vienmēr cenšos visu labot un darīt tā, lai viņš varētu lepoties ar mani tā, kā es lepojos ar viņu. Pietiek man aiziet un apsēsties vecajās šūpolēs, es uzreiz saprotu, cik dārgs man viņš ir.

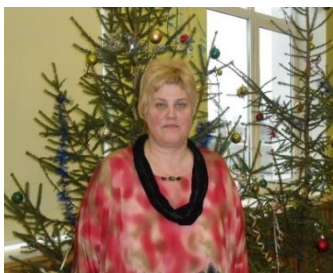
Viņš un visi mani tuvie, jo tieši mani tuvie mani mīl vairāk par visu un nekad nevēlēs man sliktu.

Es agri un traģiski zaudēju savu māmiņu, vectēvs – savu vienīgo mīļo meitu. Tagad visas rūpes par mani ir uzņēmušies mani mīļie cilvēki: vectēvs un vecmamma.

Grūti brīži ir diezgan bieži, tāpēc vēl jo vairāk nepieciešama silta plauksta, maigs skatiens, labs un uzmundrinošs vārds.

Es gribu pateikties vienkārši viņiem no visas sirds. Pateikties par to, ka man ir tāds vectēvs. Pateikties par to, ka viņš vienmēr palīdz un nekad neatstāj mani nelaimē. Cieniet no visas sirds savus tuvos, jo tikai viņi var dot jums tik siltuma un mīlestības. Viņi nav mūžīgi, tāpēc cieniet viņus tagad un nedariet tā, lai viņiem sāp. Dariet visu, lai viņi varētu lepoties no visas sirds ar jums. Mīliet savus radniekus un lepoieties ar viņiem!

Dagdas vidusskolas
6.b klases skolniece
Kristīne Žeimote

Mana mūzikas skolotāja

Cilvēku darbi ir kā cieši saistīts vilnas kamoliņš, kurā katra dzija pieder citam cilvēkam. Vieniem tā ir biezāka, citiem – plānāka, bet, viennozīmīgi, svarīga.

Es vēlos pastāstīt par kādu vienu krāšņu dzijas pavedienu, kas mūs aicina uz Dagdas novadu. Šis pavediens saistās ar radošu, talantīgu, saulainu cilvēku, kurš ir savas dzīves laikā izdarījis mums

nozīmīgus, svarīgus darbus. Tā ir mūsu skolas mūzikas skolotāja Olga Boboviča, kura vienmēr ir smaidīga, sirsnīga, atsaucīga, laipna. Olga Boboviča ir ne tikai mūzikas skolotāja, kura patiešām mīl savu darbu un dara to ar prieku, atbildību, bet arī savai ģimenei ir mīloša māmiņa, vecmamma un gādīga sieva, kura mājās vienmēr sagaidīs savus mīļos ar siltiem pīrādziņiem. Skolotājai ir prasme sadarboties ar bērniem, iemācot tiem tradicionālās latviešu tautasdziesmas, rotaļas un mūziku. Tās mums noderēs visai dzīvei. Ieguldot lielu darbu, pacietību, Olga Boboviča dibināja jaukto kori, kuru novadā prata saglabāt lielā sastāvā, paplašināt un sasniegt augstus rezultātus. Vienlaikus skolotāja paspēja noorganizēt ģitāristu grupu, zēnu vokālo ansambli, tādā veidā atklājot jaunus talantus, un spēj „turēt disciplīnā” savu 7. a klases „divīziju”.

Vislabākais ir tas, kas nāk no labiem, grūti sasniedzamiem darbiem, ar kuru rezultātiem mēs varam tikai lepoties. Tikai darbs cilvēku „parāda no īstās puses” – cik centīgs, labsirdīgs un mērķtiecīgs viņš ir. Olga Boboviča to ir pierādījusi ar saviem darbiem savā novadā. Īsts Dagdas novada lepnums!

Dagdas vidusskolas
10. klases skolniece
Irēna Zvidriņa

Mūsu dzīvē katrs ir izdarījis kaut ko labu vai palīdzējis kādam. Manā dzimtenē Latvijā un manā pilsētiņā Dagdā ir ļoti daudz tādu cilvēku. Te nav tādu cilvēku, kuri var pāiet garām kādam, ja tam ir nelaime.

Es gribu pastāstīt par skolotāju Olgu Boboviču. Šī skolotāja ir pelnījusi, lai viņu sauktu par Dagdas novada lepnumu tāpēc, ka viņa ļoti labi dara savu darbu. Viņas darba vieta ir Dagdas vidusskolas, te viņa strādā par mūzikas skolotāju. Viņa palīdz bērniem atklāt savu talantu un izaugt par dziedātājiem.

Es gribu pastāstīt par vienu meiteni, kurai nebija balss, tad skolotāja Olga apņēma un palīdzēja, tai vispirms tas ne ļoti labi padevās, bet pēc nedēļas vai divām viss bija labi, un meitene sāka labi dziedāt un pat aizgāja uz skolotājas Olgas kori un dziedāja tur solo. Meitene ļoti priecājās.

Man arī patīk mūzika. Pie skolotājas Olgas ansamblī es ļoti labi dziedāju, bet pēc gada skolotāja pateica, ka grib ar mani nodarboties individuāli. Viņa gribēja mani mācīt, lai es dziedu solo, vispirms es negribēju, bet skolotāja pateica, ka man ir laba balss un viss būs labi. Pagāja gads, un pēc gada es jau dziedāju uz skatuves. Par to es pateicot skolotājai. Es atbrīvojos no bailēm un tagad droši varu kāpt uz skatuvi.

Skolotāja agrāk strādāja Svariņos, Dagdas vidusskolā viņa strādā sešus gadus, un viņu visi mīl. Viņa, manuprāt, ir labākā skolotāja mūsu skolā. Es viņu ļoti cienu!

Dagdas vidusskolas
7. b klases skolniece
Darja Puzanova

Olga Lobanova

Es dzīvoju Latgalē, Dagdas novadā, Dagdā. Dagda ir maza pilsēta, toties mīla un skaista, kuru apskalo krāšņais Dagdas ezers. Katrs no mums te ir ļoti izpalīdzīgs un jauks, un katrs ir atradis kādu vietu dzīvē, ar kuru mēs lepojamies, tāpēc jau manā novadā daudzus var nosaukt par novada lepnumu, jo te mīt visčaklākie Latgales iedzīvotāji.

Man Dagdas novada lepnums 2013 ir visjaukākā, vismīļākā, visčaklākā, kā arī visatbildīgākā sākumskolas skolotāja Olga Lobanova.

Olga Lobanova ir mana bijusī sākumskolas klases audzinātāja. Šī skolotāja man bija kā otrā mamma, kura vienmēr atbalstīja, deva padomus, audzināja un mācīja. Skolotāju Olgu es joprojām ļoti cienu un mīlu. Dagdas vidusskolā viņa strādā jau ļoti ilgu laiku, 42 gadus. Viņa zina, kā atrast kopīgu valodu ar bērniem, tāpēc jau arī ar Olgu ir ļoti viegli saprasties, jo viņa ir bijušas astoņas audzināmās klases. Viņai ļoti patīk strādāt ar bērniem, tāpēc skola ir skolotājas Olgas Lobanovas vienīgā darba vieta, kur viņa strādāja jau no pašas jaunības un joprojām vēl strādā. Es jau minēju, ka Olga Lobanova ir ļoti čakla un atbildīga. Viņa agrāk bija pionieru vadītāja. Skolotāja vienmēr parūpējas par visiem mūsu skolas pasākumiem. Skolotāja Olga ir ne tikai sākumskolas skolotāja, bet arī skolas parlamenta vadītāja un direktores vietniece audzināšanas jomā.

Šis cilvēks ir tas, kurš patiešām lielāko dzīves daļu ir ieguldījis darbam skolā. Viņai ir jābūt par Dagdas novada lepnumu 2013. Olgai Lobanovai tāpat kā mums visiem ir arī sava privātā dzīve. Viņai ir divas meitas un četri mazbērni. Viņi visi dzīvo Rīgā. Katru vasaru tie apciemo savu mīļo vecmāmiņu. Skolotāja stāsta, ka viņa visu vasaru pavada pie plīts, lai mielotu savu lielo ģimeni.

Ar skolotāju Olgu "Comenius" projekta ietvaros es devos ceļā uz Ungāriju. Mēs tur ļoti labi pavadījām laiku. Skolotāja bija ļoti aktīva un jautra. Tas bija neaizmirstams ceļojums.

Olga Lobanova ir ļoti atbildīga, enerģiska, saprotoša, laba mājsaimniece, kā arī vislabākā skolotāja. Es lepojos ar skolotāju Olgu. Cik labi, ka manā novadā ir tādi brīnišķīgi cilvēki kā skolotāja Olga, kurus viennozīmīgi var saukt par Dagdas novada lepnumu. Mums ir jābūt pateicīgiem par Olgas Lobanovas ieguldīto darbu mūsu skolai. Es apbrīnoju šo cilvēku.

Dagdas vidusskolas
7. b klases skolniece
Santa Danileviča

Dagdas vidusskolas medmāsa Silvija Bogdāne

Ir daudz cilvēku, kuri varētu kļūt par Dagdas novada lepnumu, tāpēc man bija ļoti grūti izvēlēties cilvēku, par kuru rakstīt. Es tomēr izvēlējos Dagdas vidusskolas medmāsu Silviju Bogdāni.

Viņa piedzima Šķaunes pagastā Tīmaņu ciemā. Pabeidzot Tīmaņu pamatskolu, devās turpināt mācības Ezernieku vidusskolā. Pēc vidusskolas

beigšanas 1968. gadā Silvija Bogdāne brauca mācīties uz Rīgas 4. medicīnas skolu. 1970. gada augustā atbrauca strādāt uz Dagdas slimnīcu. 22 gadus nostrādāja bērnu nodaļā, pēc tam 10 gadus ģinekoloģijas nodaļā, un tagad jau 11 gadus strādā Dagdas vidusskolā.

Viņas ģimenē ir 3 bērni, 2 meitas un dēls, ir arī 5 mazbērni.

Šo profesiju viņa izvēlējās, jo ļoti patika palīdzēt cilvēkiem, rūpēties par tiem, sniegt medicīnisko palīdzību un atvieglot sāpes.

Jau 11 gadus medmāsa sniedz palīdzību mūsu skolas skolēniem. Katru gadu septembrī medmāsiņa mūs nomēra, nosver, pārbauda redzi. Viņa ved mūs uz Dagdas poliklīniku uz potēm. Dažreiz pie medmāšas aiziet tie skolēni, kuriem sāp vēders un galva, dažreiz, ja kāds sasit degunu, tad viņa pieliek kompresi, sāpes jau pēc dažām minūtēm pāriet.

Man arī ļoti patīk palīdzēt cilvēkiem. Es gribētu, lai tādu cilvēku kā mūsu skolas medmāsiņa būtu vairāk. Es domāju, ka ar Silviju Bogdāni var lepoties viss skolas kolektīvs, jo viņa ir tas cilvēks, kurš palīdz mums, ārstē mūs no slimībām.

Dagdas vidusskolas
7. b klases skolniece
Dana Grebņova

Dagdas vidusskolas direktore un latviešu valodas skolotāja Vija Gekiša.

Es dzīvoju Latgalē – zilo ezeru zemē.
Latgalē atrodas neliels novads - Dagdas novads

Es lepojos ar savu novadu, jo te ir skaista daba, bet svarīgākais ir tas, ka novadā dzīvo un strādā daudz cilvēku, ar kuriem var lepoties.

Dagdā dzīvo cilvēks, kas, man šķiet, ir darījis daudz laba citiem cilvēkiem. Tā ir Dagdas vidusskolas direktore un latviešu valodas skolotāja Vija Gekiša.

Skolotāja Vija ir absolvējusi Dagdas vidusskolu. 1978. gadā viņa iestājas Daugavpils pedagoģiskajā institūtā, kur mācās par krievu un latviešu valodas skolotāju. Pēc mācībām viņa dodas strādāt uz Kandavu, bet pēc diviem gadiem atgriežas dzimtajā pilsētā Dagdā un sāk strādāt par latviešu valodas un literatūras skolotāju. 2005. gadā Vija Gekiša kļūst par skolas direktori. 2007. gadā viņa iestājas Latvijas Universitātes maģistratūrā, lai papildinātu savas zināšanas pedagoģijā, un sekmīgi to pabeidz.

Skolotāja Vija ir brīnišķīgs cilvēks un laba skolotāja. Daudziem Dagdas novada cilvēkiem viņa ir mācījusi valsts valodu. Viņas skolēni ir labi apguvuši latviešu valodu, brīvi runā latviski un ir pateicīgi skolotājai par sniegtajām zināšanām. Skolotāja Vija man un maniem klasesbiedriem māca latviešu valodu un literatūru. Viņa ir ļoti laba, saprotami izskaidro jauno vielu. Viņa mūs māca būt godīgiem, izpalīdzīgiem, ar cieņu izturēties pret citiem cilvēkiem. Ja mums kaut kas neizdodas vai nav skaidrs, tu vari palauties uz skolotāju Viju, viņa vienmēr palīdzēs. 7.b ir vienīgā skolotājas klase, kurai viņa māca latviešu valodu. Vija Gekiša ir kā otrā mūsu skolas mamma. Viņa vienmēr uztraucas par mums un atbalsta, vienmēr priecājas, kad mums ir labas atzīmes vai labi sasniegumi.

Pateicoties direktorei Vijai Gekišai, mūsu skolā ir izremontēti daudzi kabineti, aktu zāle un sporta zāle. Daudzās klasēs ir datori un videoprojektori. Viņa rūpējas arī par to, lai skolā būtu silti un mājīgi. Pateicoties viņai, mūsu skola tika siltināta. Direktore rūpējas par skolēnu drošību, skolā strādā apsargi. Nesen mūsu mācību iestādē tika ieviesta e-klase, tagad ir ļoti ērti skolotājiem, skolēniem, kā arī viņu vecākiem. Mūsu skola piedalās arī daudzos projektos. Viens no tiem ir Comenius projekts. Pateicoties šim projektam, skolēniem ir iespēja iepazīt citu valstu skolēnu dzīvi, padzīvot viesģimenēs un sazināties angļu valodā.

Es uzskatu, ka tieši šo cilvēku var uzskatīt par Dagdas novada lepnumu, jo viņa tiešām ir daudz laba darījusi mūsu novada ļaužu labā. Pateicoties direktorei Vijai Gekišai, par mūsu skolu ir labas atsauksmes gan valstī, gan ārpus tās.

Es ļoti lepojos ar savu latviešu valodas skolotāju un manas skolas direktori Viju Gekišu.

Dagdas vidusskolas
7. b klases skolniece
Diāna Čerņavska

Vija Gekiša

Mana mazā pilsētiņa ir ar daudziem skaistiem dabas skatiem un sakārtotu vidi. Tomēr vislielākā vērtība ir mūsu Dagdas novada cilvēki, ar kuriem mēs varam lepoties. Arī es gribu uzrakstīt par kādu cilvēku, kuru uzskatu par Dagdas novada lepnumu.

Tā ir Dagdas vidusskolas skolotāja, kā arī skolas direktore Vija Gekiša. Šo cilvēku es pazīstu kopš tā laika, kad atnācu mācīties uz 5. klasi. Vija Gekiša arī pašlaik man māca latviešu valodu un literatūru. Šī skolotāja vienmēr var uzlabot garastāvokli ar jokiem, mēs varam runāt par jebkuru tēmu.

Viņa ir neparasti pacietīga, izpalīdzīga un saprotoša. Skolotāju vienmēr uztrauc skolēnu pašsajūta, viņa mēģina tiem palīdzēt un saprast tos. Pārsteidz arī tas, ka viņa māca skolēnus un ir Dagdas vidusskolas direktore. Neskatoties uz to, ka Vijai Gekišai ir daudz darba, viņa vienmēr ir smaidīga un izpalīdzīga. Kad direktore dežurē skolā, viņa skolēnus sagaida pie garderobes, sasveicinās, parunā. Dežūrējot ēdnīcā, pajautā skolēniem, vai viņiem garšo pusdienas, sākumskolas skolēniem paskaidro, ka piena produkti un dārzeņi ir veselīga pārtika.

Šī skolotāja ir ieguvusi maģistra grādu pedagogijā. Viņa ceļo uz ārzemēm un tad skolēniem pastāsta par to, ko interesantu ir redzējusi.

Es uzskatu, ka tieši šis zinošais, prasmīgais, strādīgais un izpalīdzīgais cilvēks Vija Gekiša ir Dagdas novada lepnums!

Dagdas vidusskolas
7. b klases skolniece
Viktorija Jerjomina

Tētis

Par kāda novada vai pilsētas lepnumu var uzskatīt cilvēku, kas ir vajadzīgs daudziem. Cilvēkiem nepieciešamas viņa profesionālās zināšanas, spējas, bez kurām nevar iztikt. Tādam cilvēkam ir jābūt labestīgam, ar atsaucīgu dvēseli. Savā darba vietā, kolektīvā vai vienkārši kaimiņu būšanā viņš vienmēr gatavs palīdzēt ar padomu, ar darbu. Tādu cilvēku vienmēr ciena apkārtējie, viņiem saka vislabākos pateicības vārdus.

Daudzi cilvēki ir pelnījuši pašus siltākos pateicības vārdus, pildot atbildīgi savu amatu. Citiem vienkārši ir laba, atsaucīga sirds, un viņi vienmēr nāks palīgā tiem, kam tas ir vajadzīgs. Es pazīstu vairākus tādu cilvēkus, bet īpaši gribu pastāstīt par savu tēti. Es lepojos ar viņu, jo sveši cilvēki ar īpašu siltumu un pateicību ļoti labi atsaucas par viņu un viņa darbu. Mans tētis strādā par vetārstu. Viņš ir beidzis Pēterburgas Veterināro akadēmiju. Tētim jau ir liela darba pieredze, bet viņš visu laiku paaugstina savu izglītības līmeni, lasot daudzas veterinārās grāmatas, apmeklējot kursus. Dzīvnieki nevar pastāstīt par savām problēmām, par to, kas tiem sāp. Tāpēc, neskatoties uz nogurumu, viņš steigšus palīdzēt jebkurā diennakts laikā. Tētis apgalvo, ka dzīvnieki it kā jūt viņa palīdzību, tāpēc mierīgi ļauj ārstēt un veikt dažādas procedūras un pēc tam ar pateicības acīm skatās uz tēti. Manu tēti ciena kā speciālistu un kā ļoti atsaucīgu cilvēku. Mēs ģimenē ļoti jūtam tētim līdzīgu par viņa negulētajām naktīm, par to, ka viņš bieži vien nevar noskatīties pa televizoru kādu interesantu raidījumu, teātra izrādi vai filmu.

Protams, dažreiz arī mammai un mums, bērniem, ir rūgti, ka tētis nav mājās, jo atkal ir jābrauc pie kāda mājdzīvnieka. Mēs saprotam, ka tā tam ir jābūt. Taču tad, kad tētis ir mājās, viņš visu sevi veltī ģimeni. Es vēlu savam tētim stipru veselību, izturību, panākumus darbā. Viņa darbs ir ļoti, ļoti vajadzīgs daudziem saimniekiem, dzīvnieku turētājiem.

Vetārsta darbs nav no vieglajiem. Mūsu Dagdas novadā un mūsu kaimiņu Krāslavas novadā trūkst tādu speciālistu. Jaunie speciālisti negrib nākt strādāt uz laukiem, jo tas ļoti smags darbs, arī no valdības puses nav izskatīti daudzi jautājumi, kuri varētu atvieglot šo darbu. Es nevaru iedomāties savu tēti citā darbā, un viņš sevi arī nē. Lai kādu darbu veic cilvēks, ja viņš to dara godīgi, to var saukt par sava aroda meistaru, par savas ģimenes, pilsētas, novada lepnumu. Tāds ir mans tētis – Aleksandrs Smoļaninovs.

Dagdas vidusskolas
9.a klases skolniece
Darja Smoļaninova

Ilmārs Andžāns

Cilvēku, ar kuriem var lepoties, ir ļoti daudz. Taču man tuvākais un mīļākais ir mans tētis Ilmārs Andžāns. Esmu lepns par to, ka tētis ir Latvijas Republikas zemessargs. Man šķiet, ka šo Latvijas pilsoņa pienākumu tētis veic atzinīgi un ar lielu atbildības sajūtu.

Mans mīļais tētis ir Zemessardzes 35. Kājnieku bataljona 3. Kājnieku rotas kājnieku nodaļas komandieris. Viņam ir vecākā zemessarga pakāpe. Tētis piedalās dažādās zemessargu apmācībās, sabiedriskās kārtības nodrošināšanā Latvijas pasākumos. Augustā braucu uz Aglonu. Tur zemessargu vidū vienmēr redzams mans tētis skaistajā zemessargu formā. Svētku Krusta gājienā viņš iet priekšgalā un nes lielu krustu. Aglonas katoļu svētkos mans tētis nodrošina kārtību gan pie svētavota, gan bazilikas teritorijā. Interesanti ir klausīties, kā tētis atbild uz žurnālistu jautājumiem par atbildīgo zemessarga darbu, un skatīties šo interviju televīzijā.

Par ieguldījumu un profesionalitāti svētku pasākumā Aglonā nodrošināšanu aizsardzības ministrs viņam ir uzdāvinājis Goda rakstu. Tētis ir apbalvots ar Zemessardzes atzinības rakstu par teicamu dienesta pienākumu veikšanu.

Tētis pie savas formas ir piespraudis nozīmīti, jo viņam piešķirtas tiesības nēsāt Zemessardzes 35. Kājnieku bataljona krūšu nozīmi. Par kalpošanu zemessardzē vecākais zemessargs Ilmārs Andžāns saņēmis trešās pakāpes medaļu.

Es lepojos par tēta labajiem darbiem Latvijā! Un ļoti gribu būt līdzīgs savam tētim -zemessargam!

Šķaunes pamatskolas
6.klases skolnieks
Kristaps Andžāns

Janīna Tukiša

Mums patīk sapņot par dzīves lielām uzvaram, bet, lai tās piepildītos, ir ļoti daudz jāstrādā. Mūsu mazajā, skaistajā pilsētiņā ir daudz tādu cilvēku, ar kuriem varam lepoties. Viena no tām ir Janīna Tukiša.

Viņas dzīves ceļš ir aizsācies Konstantinovas pagastā, tur sākušās arī skolas gaitas, kuras vēlāk turpinājās Dagdas vidusskolā un Rīgas Tehniskajā universitātē.

Liels bija vilinājums uzsākt darba gaitas lielākā pilsētā, taču mīlestība uz Latgali darīja savu, un Janīna kā ekonomiste uzsāka darba gaitas Šķaunē. Tur pagāja 15 gadi, satikta mīlestība, tika nodibināta ģimene, dzima bērni – divas jaukas meitenītes.

Janīna krāja dzīves un darba pieredzi, prasmi komunicēt ar cilvēkiem, un 1988.gadā viņa pārcēlās uz dzīvi Dagdā. Te arī sākās darba gaitas Dagdas ciemata padomē par grāmatvedi. Cilvēki saprata, ka Janīna Tukiša ne tikai prot veikli strādāt ar skaitļiem, bet ir arī ļoti saprotošs, gudrs cilvēks. Un tad, kad notika vēlēšanas, tieši tad J. Tukišu ievēlēja par pilsētas domes priekšsēdētāju, jo daudzi viņā redzēja cilvēku, kas spēs uzlabot dagdāniešu dzīvi. Šī sieviete ir garīgi bagāta, bet garīgums vairo labo pasaulē, uzlabo cilvēku attiecības, sēdami visur mīlestību un cilvēcīgumu. Izdalot savas gara vērtības, tie paši garīgi aug un attīstās.

Daudz labu darbu paveikts Janīnas Tukišas sasaukumu laikā. Viņas ideja bija tāda – katru gadu atbalstīt kādu vienu nozari, piemēram, izglītību, kultūru, ceļu remontu.

No tiem laikiem cilvēkiem atmiņā paliks svētki Dagdā. Sākumā tie bija Annas svētki. Pēc paris gadiem Annas svētku vietā izdomāja pilsētas svētkus, un gribējās ko tādu, ko cilvēki neredz ikdienā. Tā arī Dagdā bija iespēja noskatīties gaisa balonu izrādi, notika spēkavīru šovs. Protams, atmiņā visiem paliks Jaunā gada sagaidīšana. Cilvēkiem patika un ilgi palika atmiņā Jaungada salūts. Janīna Tukiša ar prieku atceras tās dienas, kad, izejot no mājām, redzēja ielās daudz cilvēku. Dagdā pirmo reizi, sagaidot Jauno gadu, bija salūts.

Sākumā Dagdā nebija nevienas nevalstiskās organizācijas, un Janīna Tukiša sāka domāt, ka ir jāiesaista tieši jaunieši, jo sen vēlējās uzcelt māju jauniešu atpūtai, tā iesaistījās vairākos projektos, kuros varēja piedalīties tikai nevalstiskās organizācijas. Triju gadu laikā organizēja biedrību „Dagne”, uzrakstīja vairākus projektus un uzcēla jauniešu centru. „Dagne” vēl joprojām darbojas, piedalās projektos, pasākumos, kā arī paši organizē tos. Janīna Tukiša lepojas ar jauniešiem, kuri iesaistījuši aktivitātēs Dagdas novadu, un tagad katrā pagastā ir jauniešu biedrība.

Nāca lielu pārmaiņu laiks, kad Janīnas kundze vairs nebija pilsētas domes priekšsēdētāja. Bet, strādājot plānošanas nodaļā vai veicot domes priekšsēdētāja vietnieka pienākumus, viņa domāja par savu pilsētu, par cilvēkiem, kuri ir viņai līdzās.

Ar patiesu prieku Dagdas iedzīvotāji sumināja Janīnas kundzi viņas jubilejā, izteica pateicību par paveikto.

Dagdas vidusskolas
7.a klases skolniece
Veronikas Mamedovas

Lepns – godājams, cēls, ievērojams, grezns, krāšņs, izcils, neatkātojams, sevišķs, vērā ņemams.

Ir daudz tādu cilvēku par kuriem var lepoties tāpēc, ka tie ir izdarījuši kādu labu darbu, palīdzējuši, atbalstījuši, izglābuši, ziedojuši. Nav obligāti, lai tas būtu tāds cilvēks, kuru pazīst vairākums. Tas var būt jebkurš: šoferis, māmulīņa, skolotāja, māsa vai brālis. Nav svarīgi kas viņš ir, svarīgi ko cilvēks ir paveicis citu labā. Es jums pastāstīšu par vienu cilvēku, ar ko es lepojos.

Tā ir mūsu Šķaunes pamatskolas pavāre. Viņu sauc Leonora Muizniece. Katru dienu viņa ierodas mūsu skolā, lai pagatavotu mums garšīgas, sātīgas un veselīgas pusdienas.

Mūsu skolā par pavāri Leonora strādā jau trīsdesmit piecus gadus. Mācījās tepat – Šķaunē, tikai tajā laikā skola atradās citā vietā. Lai iegūtu pavāres darbu, viņa mācījās Rīgas 15PTV, bet kāpēc izvēlējusies šo sarežģīto darbu saka tā: „Mana draudzene gāja turp mācīties, un es viņai pakaļ. Pati es gribēju izvēlēties kaut kādu tehnisku profesiju.” Bet tā sanāca, ka viņa strādā pie mums skolā un gatavo pusdienas skolēniem. Visi bērni pie viņas jau sen ir pieraduši un sauc viņu vienkārši – tante Ļoņa. Viņai ir gandarījums, ka bērniem patīk pusdienas. Bērniem ļoti garšo pankūkas, bulciņas, tīteņi, biezpiena plāceņi un makaroni ar sieru. Leonorai pavāres darbs liekas grūts tikai tad, ja bērni ir atnesuši atpakaļ pilnus šķīvjus un saka: „Paldies!” Šis vienkāršais vārds „paldies” katram cilvēkam ir ļoti svarīgs tikai tad, ja tas ir pateikts no sirds. Mūsu skolēni īpaši atceras šo vienkāršo likumu, kad ir pagatavotas ļoti garšīgas, viņuprāt, pusdienas.

Bez Leonoras nepaiet nevieni mūsu Šķaunes pagastā rīkoti svētki. Viņa vienmēr klāj galdu un arī cep pīrāgus Šķaunes pagasta ciemiņiem. Arī bērēs vai kāzās viņa izpalīdz cilvēkiem.

Tik tiešām tante Ļoņa prot iepriecināt cilvēkus! Es tiešām ar viņu ļoti lepojos!

Šķaunes pamatskolas
7.klases skolniece
Jūlija Mošaka

Vectēvs Pēteris Jermaks - mans lepnums!

Katram bērnam svētākais pasaulē ir vecāki un vecvecāki. Arī es gribu pastāstīt par savu cilvēku, kurš mani māca mīlēt darbu, cienīt savu ģimeni un lepoties ar dzimto vietu. Tas ir mans vectēvs - Pēteris Jermaks.

Tālajā 1934.gada 22.augustā Vikentija un Annas Jermaku ģimenē Latgales novada Borkuicu sādžā piedzimst zēns, kuram vecāki dod vārdu Pēteris. Jau no agras bērnības tiek iepazīti lauku darbi, tāpēc arī visa darba dzīve ir saistīta ar lauksaimniecību.

Vectēvs kopā ar sievu Apoloniju izaudzina divus bērnus: Elmāru un Solvitu. Tagad viņus priecē kuplais mazbērnu pulks.

Kaut arī vectēvs ir pensionārs, viņš labprāt nodarbojas ar lauku darbiem, audzē govus. Svētdienās viņš mēro tālo ceļu uz baznīcu, jo ir dievticīgs cilvēks.

Jau ir izveidojusies tradīcija, ka Meteņdienā mans vectēvs ar savu zirgu vizina Šķaunes pamatskolas bērnus. Visu dzīvi vectēvs ir aizrautīgs, aktīvs cilvēks. Viņš piedalās vairākos vēsturiskos notikumos. Ar lepnumu atceras savu darbību Latvijas Tautas frontes organizācijā. Vectēvs ir vecākais, tāpēc arī tiek ievēlēts par LTF Šķaunes nodaļas vadītāju. Viņa vadībā visi dalībnieki aktīvi iesaistās ciemata sakopšanas darbos: tīra vecos kapus, sakopj muižas parku. Vienā no sapulcēm tiek izlemts, ka ciematā ir jābūt sarkanbaltsarkanajam karogam. To pasūta Rīgā, un jau pēc mēneša ciemata centrā nelielā uzkalniņā mastā plīvo brīvības simbols.

1991.gada notikumos piedalās Latvijas neatkarības aizstāvji no visiem novadiem. Vectēvs uzsver, ka tas ir unikāls nevardarbīgās pretošanās paraugs, lai nosargātu stratēģiski svarīgus objektus. Septiņu brīvprātīgo šķauniešu vidū viņš dodas uz Rīgu ar mērķi - mainīt dzīvi Latvijā, lai bērni un mazbērni varētu dzīvot brīvā valstī. Pa ceļam autobusā klausās radio, lai sekotu visam, kas notiek galvaspilsētā. Vectēvs kopā ar biedriem apsargā televīzijas torni. Pa desmit dienām, ko pavada uz barikādēm, neviens nezina, kā risināsies notikumi. Tomēr mīlestība uz Latviju neļauj stāvēt nomaļus. Sava valsts, sava zeme, brīvība un neatkarība vieno cilvēkus, kuri ar dziesmām stājas pretim tam spēkam, kas valda iepriekšējos gados. Vectēvs atceras kopības sajūtu, kas vieno cilvēkus pie uguns kuriem.

Vectēvs ir mans lepnums un piemērs, kā vajag mīlēt savu dzimteni, savu ģimeni. Ar savu cītīgu darbu un pašizliedzību viņš ir izpelnījies daudzu cilvēku cieņu.

Šķaunes pamatskola
Armands Jermaks
5.klase

Skolotāja Sandra Platace

Latvija ir valsts, kurā dzīvo unikāli cilvēki. Unikāli ar savu sirdi, labsirdību, viesmīlību. Te, manā pagastā, daudzus var uzskatīt par lepnumu, tomēr es uzskatu, ka mana novada lepnums ir Andzeļu pamatskolas skolotāja Sandra Platace.

Skolotāja ir ļoti laipna, atsaucīga un izpalīdzīga. Vienmēr uzklausīs, palīdzēs un atbalstīs. Viņas vadītās stundas ir ļoti interesantas un radošas. Skolotāja bieži smaida, dāvājot prieku apkārtējiem.

Skolotāja Sandra organizē dažādas aktivitātes skolā. Tradicionāli katru gadu skolā notiek bioloģijas nedēļa. Tās laikā visi skolēni parāda savas zināšanas. Nedēļas garumā tiek veidoti dažādi plakāti, prezentācijas, tiek rīkota viktorīna. Šī nedēļa ir ļoti interesanta un

radoša. Nedēļas beigās visi dalībnieki saņem balvas. Sandra Platace ir ne tikai izcila ķīmijas un bioloģijas skolotāja, bet arī bāriņtiesas darbiniece. Skolotāja arī dejo Andzeļu deju kopā „Eži”. Dejojāji ir ļoti daudz sasnieguši: piedalījās Dziesmu un Deju svētkos, arī novada rīkotajos pasākumos priecē ar saviem priekšnesumiem. Kaut gan skolotājai ir maz brīvā laika, tomēr viņa cenšas to atrast, lai arī mūs iemācītu dejot tautas dejas. Es apbrīnoju mūsu skolotāju, tāpēc ka viņa prot atrast pieeju katram bērnam. Daudz spēka un laika atdod darbam, un katru sīkumu rūpīgi izplāno un visu pārdomā. Skolotāja vienmēr izdomā interesantas izklaides. Skolēni viņu ļoti mīl. M.Dž. Berils teicis: „Liels skolotājs – ne tas, kurš vienkārši nodod zināšanas saviem skolniekiem, bet tas, kurš modina viņos interesi par zināšanām un vēlmi tās iegūt pastāvīgi. Skolotājs - tā ir aizdedzes svece, nevis degvielas vads.” Noslēgumā es vēlos teikt: „Liels paldies jums, skolotāj, par jūsu milzīgo darbu, kas ar katru mirkli padara mūs par zinošākiem un atsaucīgākiem cilvēkiem! Jūs tik tiešām esat kā svece, kas ar savu gaismu aptver ikvienu!”

Andzeļu pamatskolas
6.klases skolniece
Viktorija Višņakova

Vecmāmiņa Tatjana Krauliša.

Mūsu novadā ir daudz cilvēku, ar kuriem var lepoties. Man gribētos izcelt savu vecmāmiņu Tatjanu Kraulišu.

Mana vecmāmiņa dzimusi 1947.gada 18.janvārī, kā vecākā meita sešu bērnu ģimenē. Savu bērnību un jaunību pavadīja Andzeļu pagasta Beitānos. Bērnībā vecmāmiņa daudz palīdzēja vecākiem. Gan pieskatīja savas māsas un brāļus, gan strādāja lauku darbus. Jau bērnībā iemācījās šūt, adīt, tamborēt, to dara arī šobrīd.

Skolas gaitas uzsāka 1954.gadā. Skola atradās Ruduškos, no mājām tas bija diezgan tālu. Kaut arī katru dienu bija jānoiet tāls ceļš, uz skolu gāja labprāt. Skolā viņai ļoti patika mācīties, bija teicamniece.

Skolotāji vecmāmiņu ļoti atbalstīja un iedrošināja turpināt izglītību. Pēc skolas beigšanas viņa devās mācīties par vetārstu uz tehnikumu Stāmerienē. Pabeigusi tehnikumu, vecmāmiņa atgriezās dzimtajā novadā un uzsāka darba gaitas. Savu nākotni nesaistīja ar izvēlēto profesiju, bet ilgu gadu nostrādāja bankā.

1968.gadā nodibināja ģimeni. Kopā ar vectētiņu izaudzināja piecus bērnus - 3 dēlus un 2 meitas. Mans tētis vienmēr saka, ka ir izaudzis satīcīgā, draudzīgā un laimīgā ģimenē. Vecāki viņiem ir iemācījuši cienīt cilvēkus, atbildīgi veikt uzticētos pienākumus. Visi vecmāmiņas bērni ir ieguvuši labu izglītību. Tagad dēli dzīvo Andzeļos, bet meitas Rēzeknē un Daugavpilī.

Mana vecmāmiņa ir ļoti viesmīlīga, tāpēc viņas mājās vienmēr ir ciemiņi. Katram viņa pasaka kādu labu vārdu, dod kādu padomu. Lai arī pati dažreiz jūtas nogurusi vai apslimusi, nevienam to neizrāda un nesūdzas. Nekad neesmu dzirdējusi, ka vecmāmiņa bārtos.

Tagad mana vecmāmiņa visu savu mīlestību velta mums – mazbērniem. Es lepojos ar savu vecmāmiņu, jo visu savu mīlestību, labsirdību un jaukumu velta mums. Viņa prot skaisti veidot frizūras, garšīgi gatavot, dod labus un noderīgus padomus, un ar savu mīlestību padara mūs laimīgus!

Andzeļu pamatskolas
7.klases skolniece
Jana Krauliša

Skolotāja Tamāra Starovoitova

Skolotāja Tamāra Starovoitova dzimusi 1957. gadā Smoļenskas apgabalā, bet tad ģimene pārvācās uz Latviju un dzīvoja Liepājā.

Liepājā viņa mācījās skolā, kā arī uzreiz sāka apmeklēt mūzikas skolu. Mācījās labi, ar prieku. Māmiņa gribēja, lai meitiņa mācības turpina mūzikas vidusskolā. Tamāra paklausīgi mācījās arī, jo pieaugušie laikam jūta, ka viņai ir dotības mūzikā. Pati gribēja mācīties filologos, tāpēc uzreiz pēc mūzikas vidusskolas beigšanas izvēlējās darba vietu pēc iespējas tālāk no Liepājas.

Dagdas mūzikas skolā Tamāra Starovoitova sāka strādāt 1976. gadā, Viņa ir viena no pirmajām skolotājām šajā skolā. Mūzikas skolā viņa vada akordeonu spēles klasi.

Skolotāja Tamāra piedalījās 34 izlaidumos. Skolu beiguši apmēram 350 skolēni. 30 audzēkņi mūziku vēlāk mācījās koledžās un augstskolās. Daudzi jau paši ir mūzikas skolotāji.

Skolotāju Tamāru es pazīstu jau sen. Kādu laiku mēs dzīvojām vienā mājā Dagdā. Vecmāmiņa man stāstīja, ka skolotāja Tamāra 1989. gada 18. novembrī, Latvijas dzimšanas dienā, uzšuva sarkanbaltsarkano karogu un uzkarināja pie mājas. Tas bija pirmais karogs brīvai Latvijai Dagdā.

Tagad es mācos Konstantinovas sākumskolā 5. klasē. No 1. klases man mūziku māca skolotāja Tamāra. Dagdas mūzikas skolā es mācos 3.klasē, pie skolotājas Tamāras akordeonu klasē. Skolotāja ir ļoti pacietīga, ar smaidu un laipnu vārdu aizrāda, ja spēlējot rodas kļūdas.

Skolotāja Tamāra velta laiku ne tikai skolēniem, bet arī vakara stundās piedalās pašdarbībā. Viņa vada Andzeļu vokālo ansambli "Priekam" un spēlē dziesmu pavadījumus folkloras kopai "Olūteņi".

Es domāju, ka Dagdas novada lepnums ir skolotāja Tamāra Starovoitova, jo viņa ir talantīga, radoša, smaidīga un mūžam jauna.

Konstantinovas sākumskolas
5.klases skolniece
Laura Mizāne

Skolotāja Zinaida Konošonoka

Rudens ir iestājies ar lietavām, skaisti iekrāsotām lapām un putnu kāšiem debesīs. Šajā laikā vienmēr tiek izsludināts populārais konkurss "Latvijas lepnums"!

Rudens zeltu ir nomainījis pelēkums, un viss ir pirmā sniega, pirmā baltuma gaidās. Drūmo laiku padara gaišāku arī domas par cilvēkiem, kas dzīvi dara labāku. Interesanti, ka arī mēs savā Dagdas novadā varam atrast tādus, kuri ir kaut kas vairāk par vienkāršiem,

ikdienišķiem cilvēkiem. Viņi ir aktīvi, atsaucīgi, zinoši, iejūtīgi, dara paši un palīdz citiem.

Ilgi domāju, par kuru cilvēku es vēlētos uzrakstīt, kurš tad ir mans lepnums? Pati tagad brīnos, ka uzreiz nespēju iedomāties, jo viņa taču vienmēr ir tepat blakus, gandrīz katru dienu ieraugāma, pamanāma un satiekama – mana latviešu valodas un literatūras skolotāja Zinaida Konošonoka.

No viņas vienmēr staro dzīvesprieks, visa varēšanas un pagūšanas sajūta, optimisms jebkurā situācijā.

Viņa nekas nav nomākta un drūma, pat dusmas viņai nepiestāv, kaut arī mēs, skolēni, ar savām delverībām bieži vien izaicinām un paši provocējam skolotāju pateikt kādu stingrāku vārdu.

Skolotāja Zinaida spēj piekļūt bērnu sirdīm, daudzu gadu gaitā uzkrātās dzīves gudrības prasmīgi mums palīdz iemācīties.

Zinu, ka ar savas audzināmās klases skolēniem viņa brauc ar velosipēdiem, dodas pārgājienos, organizē ekskursijas, ved slidot, bet visus mūs veiksmīgi sagatavo olimpiādēm un konkursiem, iesaista dažādos pasākumos. Viņa prot atrast laiku un labu vārdu ikvienam.

Skolotāja Zinaida ir ne vien izcila skolotāja, bet daudzu gadu garumā aktīvi darbojusies arī kā Dagdas pilsētas deputāte, veidojusi scenārijus dažādiem skolas un pilsētas pasākumiem, bijusi vidusskolas direktore.

Esmu uzzinājusi arī to, ka skolotājai Zinai dai ļoti patīk lasīt gan grāmatas, gan žurnālus un avīzes. Viņa superīgi gatavo dažādus ēdienus un cep pīrāgus, nenogurstoši sevi velta mazbērniem, bet vislielāko atpūtu gūst dārzā, audzējot dažādus dārzeņus un puķes, mežā sēņojot un ogojot.

Paldies manai mīļākajai skolotājai par to, ka tik pacietīgi un veiksmīgi sagatavo mani jau daudzus gadus izteiksmīgās runas konkursiem, iesaista skolas un novada pasākumos, palīdz sagatavoties olimpiādēm, bet vislielākais paldies par sapratni, sirds siltumu un mīlumu, kas no viņas staro, tāpēc es ļoti lepojos ar savu skolotāju Zinaidu Konošonoku.

Dagdas vidusskolas
7.a klases skolniece
Sintija Sadovska

Žanna Aišpure

Dagdas novadā ir daudz aizraujošu un skaistu objektu, daudz upju un ezeru. Daudz ir arī cilvēku, ar kuriem mēs varam lepoties, kuri attīsta un pilnveido mūsu novadu. Manuprāt, tāds cilvēks ir pelnījis cieņu un sapratni.

Katrs cilvēks lepojas ar kādu pazīstamu novadnieku. Es lepojos ar sievieti, kura ir apguvusi vairākas profesijas, kura ir gudra, aktīva un sportiska. Tā ir Žanna Aišpure. Savas darba gaitas viņa uzsāka Aleksandrovas internātskolā, tad 7 gadus strādāja Robežnieku robežapsardzes nodaļā, vēlāk Asūnes pamatskolā un nesen sāka strādāt Asūnes pagasta pārvaldē. Jau no bērnības Žanna zināja, ka nākotnē izvēlēšies skolotājas profesiju, jo gribēja strādāt ar bērniem. Pēc dabas Žanna ir “pūce”, var strādāt visu nakti, un tāpēc skolas laikos nepatika agri celties. Būtībā viņai patika skolā, jo varēja uzzināt daudz ko jaunu un arī jautri pavadīt laiku ar draugiem.

Skolotājas ģimene ir ļoti sportiska un aktīva, tā piedalās dažādos pasākumos un konkursos, kur visbiežāk gūst uzvaru. Pagājušajā gadā sporta sacensībās “Dagdas novada sportiskākā ģimene” viņi ieguva pirmo vietu. Žanna Aišpure ir arī laba māmiņa, kura audzina divus bērnus. Meita Justīne ir aktīva, jautra, izpalīdzīga un brīnumaini jauki dzied. Justīne mācās Dagdas vidusskolā. Justīne arī beidza mūzikas skolu un mākslas skolu. Dēls Harijs, kurš jau piekto gadu mācās Asūnes pamatskolā, piedalās dažādās sacensībās, pasākumos un konkursos, apmeklē Dagdas mūzikas skolu.

Brīvajā laikā skolotāja labprāt lasa grāmatas, ceļo ar ģimeni, apgūst jaunas datorprogrammas un cep garšīgus pīrāgus savai mīļajai ģimenei, kolēģiem un skolēniem. Skolotājai patīk arī dziedāt ansamblī “Paziņas”, viņa arī dejo pašizveidotajā deju kolektīvā “Balzāms dvēselei”. Skolotājai Žannai ir arī audzināmā klase Asūnes pamatskolā.

Manuprāt, mēs visi varam lepoties ar Žannu Aišpuri, jo viņa ir ļoti strādīga un čakla, ka arī devusi savu ieguldījumu mūsu novada attīstībā. Mans novads man vienmēr būs vislabākais un viskrāšņākais!

Asūnes pamatskolas
9.klases skolniece
Ligita Žuravska

Asūnes tautas nama vadītāja Olga Lukjanska

Pasaulē ir vairāki miljardi cilvēku, kuriem ir savi plusi un mīnusi. Ir tāda valsts kā Latvija, kurā atrodas mūsu dzimtais Dagdas novads. Novadā ir cilvēki, ar kuru darbību un cilvēciskajām īpašībām mēs varam lepoties.

Olga Lukjanska ir projektējusi daudzus projektus un vadījusi daudzus ievērojamus koncertus, notikumus un svētku koncertus. Daudzi koncerti un projekti, kurus viņa veidoja bija skaisti, interesanti un notikumu pilni.

Olga Lukjanska ir iniciatore mūsu jaunajai Asūnes Brīvdabas estrādei, kurā notiek daudzi ievērojami koncerti un svētki.

Olga sākotnēji neizvēlējās šo darbu, tāpēc vairākus gadus strādāja pastā, bet, kad piedāvāja darbu tautas namā-piekrita. 1994. gada 1. janvārī uzsāka darbu. Mācījās Latvijas Kultūras koledžā, jo bija nepieciešama izglītība. Ar gadiem tika iegūta pieredze, un šķita, ka šis darbs ir domāts tieši viņai. Olga rīko neskaitāmi daudz pasākumu, kuros mēs ar prieku piedalāmies, jo tie ir ļoti interesanti.

Patī tante Olga pret darbu attiecas ar smaidu, viņai ļoti patīk cilvēku attieksme pret darbu un ieguldīto laiku kluba rotāšanā, uzstāšanās koncertos un arī līdzcilvēku palīdzība tautas namam.

Viņa arī vada jauniešu biedrību „Ašo kompānija”, kura piedalās daudzās sacensībās un pasākumos. Olga Lukjanska arī pati piedalās vokālajā ansambļī „Paziņas”, kurā braši dzied un piedalās daudzos svētku koncertos. Starp citu grupai nesen bija jubileja – pieci gadi. Olga Lukjanska arī piedalās vēl vienā deju ansambļī „Balzāms dvēselei”, kurš mūs iepriecina ar savu deju mākslu un prasmi izpaust dziesmu dejā.

Olga Lukjanska ir ne tikai laba vadītāja, bet arī laba sieva un mamma savām trim meitām. Vecākās meitas ir jau pabeigušas Asūnes pamatskolu, bet jaunākā meita Diāna aktīvi piedalās mammas rīkotajos pasākumos.

Ir labi, ka Olga Lukjanska vada tieši mūsu ciemata tautas namu, jo bez viņas mums būtu slikti un garlaicīgi, jo tieši viņa vienmēr palīdz mums sajūst gandarījumu par to, ka mēs dzīvojam mūsu mazajā ciematā Asūnē.

Asūnes pamatskolas
7. klases skolnieks
Armands Zeiza,

Zita Gražule

Mūsu novadā ir daudz radošu, talantīgu, gudru un labsirdīgu cilvēku, no kuriem tiešām ir grūti izvēlēties pašu labāko. Arī mūsu Asūnes pagastā ir daudz tādu stipru un strādīgu cilvēku. Es vēlos pastāstīt par Asūnes pamatskolas skolotāju Zitu Gražuli.

Skolotāja Zita agrāk mācījās Asūnes skolā, vēlāk Dagdas vidusskolā (1977.g.-1980.g.), pēc tam Rīgas politehniskajā institūtā (1980.g.-1985.g.) un Daugavpils universitātē (1992.g.-1994.g.). Savas darba gaitas viņa uzsāka

Krāslavas rajona Dagdas pilsētas sadzīves pakalpojumu kombinātā (1986.g.-1989.g.). 1989.g. uzsāka skolotājas darba gaitas Asūnes pamatskolā kā mājturības skolotāja.

Skolotājai Zitai patīk melna un pelēka krāsa. Labprāt iegādājas apģērbu arī sarkanīgos toņos. Viņas mīļākās puķes savā krāšņumā parādās skolotājai par godu- viņas dzimšanas dienas mēnesī – augustā – tās ir skaistās gladiolas.

Brīvajā laikā skolotāja nodarbojas ar rokdarbiem, bet, kā pati atzīst, diemžēl maz ir brīvā laika. Vasarā ļoti patīk ogot un sēņot. Patīk pavadīt brīvo laiku pie ūdens, kur var peldēties, braukt ar laivu un makšķerēt. Bērībā patika šūt, īpaši darināt tērpus lellēm, tāpēc arī pirmā apgūtā profesija ir šūšanas izstrādājumu inženieris tehnologs. Bērībā ļoti gribējās iemācīties braukt ar riteni un, protams, gribējās arī savu velosipēdu.

Šobrīd viņa ir arī 5.klases audzinātāja. Skolā veic arī direktores vietnieces pienākumus. Ar lielu atbildības sajūtu apveltīta, vienmēr ir labestīga pret skolēniem. Viņa ir jauka māte savām divām meitām. Viņas meitas sauc Arita, kurai 21 gads, un Sanita, kurai ir 28 gadi. Sanita dzīvo Anglijā, strādā maizes ceptuvē. Arita dzīvo Vācijas pilsētā Dalay, strādā veikalā.

Es lepojos, ka mūsu novadā ir tāds cilvēks, kurš ir tik darbīgs, labsirdīgs un pretimnākošs.

Asūnes pamatskolas
9.klases skolniece
Inita Žvirbļa

Jānis Zeiza

Pasaulē ir daudz slavenu cilvēku, ar kuriem lepojas draugi, radi un valsts. Tie var būt dziedātāji, aktieri, modeles utt. Daudzi lepojas ar slavenībām, jo viņus rāda televīzijā. Lai es lepotos ar cilvēku, viņam nav jābūt tik slavenam. Viņš var būt vienkāršs cilvēks, kurš nav slavens valstī vai pasaulē, tomēr

atšķiras no citiem. Mans lepnums ir mans krusttēvs.

Manu krusttēvu sauc Jānis Zeiza. Viņam ir 35 gadi. Jānis dzīvo Asūnē. Viņš ir strādīgs un ļoti jautrs cilvēks. Man ļoti patīk, kā viņš joko- vienmēr smieklīgi. Jānis agrāk strādāja par autoiekrāvēja vadītāju un darba aizsardzības speciālistu, bet nu jau trīs gadus viņš ir Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta darbinieks.

Jānim šis darbs ļoti patīk, „darbs interesants un tajā pašā laikā ļoti bīstams”, jo neviens nevar paredzēt, kāds „pārsteigums” izsaukuma laikā gaida glābējus. Jānim ir nācies neatkarīgi no laika apstākļiem ne tikai glābt cilvēkus, bet arī mājdzīvniekus. Lai strādātu tādā darbā, ir jābūt ļoti drosmīgam, apdomīgam, psiholoģiski un fiziski sagatavotam cilvēkam. Jāprot pareizi izvērtēt situācija, ātri un pareizi pieņemt lēmumus, jo viņš taču ir vada komandiera vietnieks. Man šķiet, ka Jānim tas izdodas, jo viņš pēc dabas ir mierīgs un nosvērts cilvēks. Es lepojos ar viņu!

Ārpus darba Jānis savu laiku velta ģimenei, kur kopā ar manu krustmāti audzina divus dēlus- Aivi un Mārtiņu. Es bieži redzu, ka Jānis kopā ar savu ģimeni veic visus mājās nepieciešamos darbus- līmē tapetes, pļauj zāli un kopā arī atpūšas – spēlē bumbu, ziemā slēpo un slido. Kā hobijs Jānim ir galdniecība. Savām rokām viņš ir uztaisījis neskaitāmus virtuves skapīšus, durvis, grīdu, šūpoles... Es lepojos ar savu krusttēvu!

Esmu viņam uzdevusi jautājumu, vai ir pavīdējusi kādreiz doma aizbraukt no Latvijas? Jānis man atbildēja: "Nekad par to neesmu domājis. Man patīk mans darbs, mana Asūne, novads un Latvija." Es viņam piekrītu, ka nekur nav tik skaisti kā mūsu novadā un Latvijā, kur varam priecāties par visiem četriem gadalaikiem. Es vēlreiz un vēlreiz lepojos ar Jāni Zeizu!

Asūnes pamatskolas
9.klases skolniece
Lāsma Plakoše.

Lāsma Plakoše

Kaut gan Latvija ir ne ļoti liela valsts Eiropā, taču te dzīvo pietiekami daudz jauku cilvēku. Dagdas novads ir mazs novadiņš Latgalē un šeit ir daudz cilvēku, ar kuriem var lepoties. Uzskatu, ka par Dagdas novada lepnumu var nosaukt Lāsmu Plakoši.

Lāsma ir meitene ar burvīgu balsi, kura dzīvo Asūnē. Viņa dzied no 4 gadu vecuma. Lāsma pirmā uzstāšanās bija Asūnes tautas namā Lieldienās. Tagad Lāsmas ir 15 gadi, un viņa joprojām dzied, piedalās koncertos ne tikai Dagdas novadā, bet arī ārpus tā robežām. Pagājušajā gadā viņa dziedāja Jēkabpilī, kur piedalījās koncertā kā ciemiņš, šogad Vangažos piedalījās vokālistu konkursā „Vangažos dzied”

un Lietuvā Lāsma bija kā ciemiņš no Latvijas.

Lāsma mācās Asūnes pamatskolā 9.klasē un darbojas Asūnes jauniešu biedrībā „Ašo kompānija”, kur aktīvi piedalās dažādos konkursos un sacensībās. Brīvajā laikā Lāsmas patīk lasīt grāmatas, izšūt, ziemā vizināties ar slēpēm un slidām. Viņas nākotnes plāni ir pabeigt pamatskolu un turpināt mācības Dagdas vidusskolā.

Lāsma ir ne tikai laba dziedātāja, bet arī ļoti laba draudzene, kura palīdzēs grūtos brīžos. Ar viņu kopā vienmēr ir jautri.

Esmu lepna un laimīga, ka šī meitene ir mana labākā draudzene.

Asūnes pamatskolas
9.klases skolniece
Kristīne Lubgāne

Inese Plesņa

Es lepojos ar valsti, kurā dzīvoju. Es lepojos ar cilvēkiem, kuri te dzīvo, jo visi vairāk vai mazāk veido mūsu valsts pagātni, tagadni un nākotni. Jau otro gadu pēc kārtas mums ir iespēja rakstīt par cilvēkiem, kuri pēc mūsu domām ir pelnījuši būt „Dagdas novada lepnums 2013”. Pēc manām domām „Dagdas novada lepnums” ir mana novadniece Inese Plesņa.

Inese jau vairākus gadus dzīvo un strādā Dagdā, bet tomēr turpina aktīvi piedalīties pasākumos un palīdzēt Asūnei. Asūnē Inese ir dzīvojusi, mācījusies, strādājusi, te ir pagājusi viņas bērnība.

Savā karjeras laikā Inese ir strādājusi Dagdas arodvidusskolā par ekonomikas skolotāju, informācijas centrā „Dagdas Fenikss” par direktori. Dagdas novada pašvaldībā par Attīstības un plānošanas nodaļas vadītāju, Asūnes un Ķepovas pagastos par pārvaldes vadītāju. Tagad viņa strādā par kultūras metodiķi Izglītības, kultūras un sporta nodaļā. Diezgan bieži gan komandējumos, gan jaunas darba pieredzes meklējumos Inese ir bijusi dažādās Eiropas valstīs, Krievijā, Baltkrievijā. Brīvajā laikā viņai patīk pavadīt laiku saskarsmē ar citiem cilvēkiem, apmeklēt dažādus pasākumus un ceļot.

Es patiesi lepojos, ka manā novadā dzīvo tāds cilvēks kā Inese Plesņa, jo viņa ir ļoti atbildīgs, jaunām iespējām un izaicinājumiem atvērts cilvēks, kurš vienmēr atbalstīs un palīdzēs citiem.

Asūnes pamatskolas
9.klases skolniece
Elīna Krūmiņa

Zofija Joņina - dzejniece un tulkotāja

Mūsu ciematā draudzīgi dzīvo dažādu tautību cilvēki: latvieši, krievi, ukraiņi un baltkrievi. Iedzīvotāju lepnums ir dzejniece un tulkotāja Zofija Joņina. Viņa ir baltkrieviete, kura par savu dzimteni sauc Latviju, Ezerniekus.

Zofija Joņina iemācījās latviešu valodu, apguva

Latvijas vēsturi un ieguva Latvijas Republikas pilsonību. Dzimusi Rietumbaltkrievijā, Grodņas apgabalā, ciematā Svirj. Runāja baltkrievu un poļu valodā. Pēc vidusskolas beigšanas mācījās Viļņas Pedagoģiskajā specializētajā skolā un kļuva par bērnudārza audzinātāju. „Strādājot ar bērniem, pārliecinājos, ka profesiju izvēlējos pareizi. Uz darbu katru dienu gāju kā uz svētkiem. Bērni maksāja ar mīlestību, vecāki- ar saprašanu,” saka Zofija.

Kopā ar vīru, kurš pēc Velikolukas Lauksaimniecības institūta beigšanas norīkots strādāt padomju saimniecībā „Ezernieki,” atbrauca uz ciematu. Strādāja Ezernieku bērnudārzā par skolotāju.

Zofija atceras: „Aprīlī mācību daļas vadītāja apmeklēja manas stundas. Pedagoģiskās padomes sēdē pateica, ka nevar atņemt bērnus, lai palieku kopā ar savu klasi līdz izlaidumam, četrus gadus. Ezernieku vidusskolā nostrādāju 12 gadu par sākumskolas skolotāju.” Viņa bērniem bija kā otrā māte. Ar katru aprunājās, samīļoja, centās attīstīt skolēnu intereses, palīdzēja atklāt spējas. Pēc stundām bērni nesteidzās mājās, bet pulcējās pie skolotājas galda, stāstīja, kā pagāja diena.

Zofija Joņina izaudzināja 3 dēlus, ir gādīga vecmāmiņa 4 mazbērniem. Brīvajā laikā aizraujas ar rokdarbiem, dzeju vēsturi, lasa A. Vējāna dzejoļus, tulkoja krievu un baltkrievu valodā. Būdama pelnītā atpūtā, daudz pastaigājās, vēroja skaisto dabu, klausījās putnu dziesmas, priecājās par gulbjiem Ežezērā. Visu redzēto izteica vārdos. Tā atklājās dzejnieces talants. Dzejoļi ir par Ežezeru, Latgali, dabu, tuviem cilvēkiem. Raksta krievu, baltkrievu un poļu valodā. Dzejoļi ir liriski, emocionāli.

Pēdējā laikā sadarbojas ar baltkrievu savienības avīzi Latvijā “Прамень”. Pēc redakcijas lūguma uzrakstīja dzejoļi baltkrievu valodā „Дагдский край”. Tas kļuva par tūrisma ceļvedi daudziem Baltkrievijas iedzīvotājiem. Nākamā gada vasarā viņi apmeklēs Dagdas novadu. Zofija Joņina ir dzīvespriecīga, labestīga, labprāt sarunājas ar bērniem.

Viņai piemīt apbrīnojama enerģija, dzīvesprieks un darboties griba. Draugu un tuvinieku atbalsts, ticība palīdz tikt galā ar grūtībām. Brīvo laiku labprāt pavada ar mazbērniem, kuri priecē vecmāmiņu ar savu muzikālo talantu.

Ezernieku vidusskolas
8. klases skolnieks
Arnis Igaunis

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Mana vecmāmiņa

Manu vecmāmiņu sauc Antonija Grauba, viņai ir 69 gadi. Vecmāmiņa man daudz stāsta par savu bērnību, skolas gadiem un interesantiem notikumiem no viņas dzīves.

Bērziņu ciema padomes bibliotēkā vecmāmiņa sāka strādāt 1988. gada rudenī. Pa ciemu klīda negatīvas runas par jauno sabiedriski politisko organizāciju – Latvijas Tautas fronti. Sovhozā „Bērziņi” strādāja dažādu tautību pārstāvji gan

latvieši, krievi, daudz baltkrievu, poļi, ukraiņi un čigāni. Tā, ka par vienotu Latviju bija maz cerību, (tiem latviešiem un vietējiem krievi), kuri bija lojāli Latvijai, atcerējās Latviju līdz kolhoziem un izvešanai 1949. gadā. Bet Dievs lēma, ka Latvijas KP rajona komiteja ļāva, lai visi rajona un ciema iedzīvotāji nostātos plecs pie pleca Latvijas brīvības un neatkarības labā. Te liela loma bija Krāslavas, Dagdas un citu pagastu (kā tagad saucamies) aktīvistiem.

Līdz Bērziņu pagastam ziņas par LTF un tās darbību pienāca ļoti reti un tikai negatīvas. Vienīgi rajona avīzē „Komunisma ausma”, kura 1990. gadā kļuva par „Ezerzemi”, citas neoficiālas ciema ziņas. Ciema padomes priekšsēdētājs bija vietējais krievs, dzimis Jelgavā, īstens komunist Aleksandrs Judins(miris), sovhozu „Bērziņi” vadīja partijas skolu Viļņā beigušais Viktors Vaičuks, pašlaik dzīvo Baltkrievijā. Sovhoza šoferis Jānis Kozlovskis, kurš tikās ar atmodas cilvēkiem un bija sirdī lojāls Latvijai, ar vecmāmiņu bieži sarunājās, deva viņai dažādus materiālus, bukletus. Šoferi māca bailes, šaubas - kā tas viss būs...

Vecmāmiņa, kā Bērziņu ciema padomes bibliotekāre, bija maz aktīva šajā atmodas laikā. Iedzīvotāji uzskatīja viņu par jaunās Latvijas piekritēju, uzskati dalījās, nemierīgi jau bija...

Vienīgais, ko viņa darīja, iegūtos materiālus izmantoja literatūras izstādē „LTF – šodienas un nākotne”. Ar indīgu humoru daži lasītāji jautāja: „Kad sāks kārt krievus?” Vecmāmiņa neatbildēja, viņa vienkārši klusēja. Rajona kultūras nodaļa maz informēja par notiekošo, vecmāmiņai ciema padome liedza braukt uz Krāslavu, jo it kā neesot komandējuma naudas un jābūt darbā. Viss bija atkarīgs no tā – ko juti un pats gribēja darīt. Cilvēki teica: „Juku laiki, ne pa jokam!”

1989. gadā pie ciema padomes ēkām sāka padomju Latvijas karogus mainīt uz sarkanbaltsarkaniem. Blakus ciemā Šķaunē viss bija ar emocionālu pacēlumu. Arī Bērziņos bija noteikta diena jaunā karoga uzlikšanai. Bet viss notika klusi, pusdienlaikā, milicijas pilnvarotais Stanislavs Pizāns un ciema priekšsēdētājs Judins, pakāpās pa kāpnītēm, un jaunais karogs bija vietā. Sanākušie cilvēki redzēja notiekošo.

1991. gada 11. janvārī vecmāmiņa iestājās P.Stradiņa slimnīcā Rīgā uz kārtējo izmeklēšanu 13. nodaļā (alerģijas un plaušu slimības) uz vienu nedēļu, bet no slimnīcas tika izrakstīta 1991. gadā 8. februārī. 13. nodaļas vadītājs dr. Lūkins (laikam vienīgais no visas slimnīcas, liels LTF aktīvists) šo slimnīcu sagatavoja tam gadījumam, ja vajadzēs ievest ievainotos, bet vecmāmiņai līdzīgus slimniekus var evakuēt no slimnīcas jebkurā laikā.

Tā viņa, neviļus, varēju redzēt no piektā stāva slimnīcas koridora loga, jo vairākas gultas bija koridorā visu mītiņu sākumu un beigās, redzēja, bet nedzirdēja, ko runā un dzied. Helikopteru rūkoņu varēja dzirdēt, redzēt kā no viņiem lido skrejlapas, vienkārši lidinās virs cilvēku galvām. Televizors pārstāja raidīt pārraides. Radio īsi stāstīja ziņas, un pārējā laikā skanēja dziesmas, skaistas dziesmas, vecmāmiņa visas nemaz nezināju, dažas dzirdēja no sava tēva, Latvijas armijas dziesmas, un 18. novembrī viņš klusi dziedāja un viņai teica: "Nesaki nekam, ka es tā dziedu." Vecmāmiņa juta, ka nav īsti labi. Ar viņu kopā bija sieviete no Dagdas, strādāja konfekšu fabrikā, Vilcāne (mirusi), vecāka par vecmāmiņu, ļoti pārdzīvoja, kā nu būs, joki nav!

Slimnīcā vecmāmiņa no telefona aparāta, pirmajā stāvā, zvanīja vīra māsaī Veronikai Lācei, kura dzīvoja Raiņa bulvārī 2, 5. stāvā, brīdināja, ka atslēgs telefonu. Brīdināja meitu Solvitu, lai paliek pie draudzenes Purvciemā, nebrauc mājās. Dažas mājas uz stacijas pusi, pretī viesnīcai „Rīdzene” bija lekš lietu ministrija. Bastejkalnā tika nošauts skolnieks, divi kinooperatori un vēl citi... Bija bailes, jo teica, ka Rīgā redzēti tanki, bailes no OON. Tolaik nevienam neko nerādīja, vēlāk viņa to redzēja hronikās. Pāris reizes viņu apciemoja vīra māsa Veronika Lāce, VEF teātra režisore, un aktieris – celtnieks Jānis Kuhta. Viņi mierināja, ka barikādēs un citur viss tiek kontrolēts. Tajā laikā neko nevarēja īsti zināt, māca uztraukums, ja nu atkal cietīs cilvēki! Slimnīcai blakus, uz Liepājas ielas Sv.Alberta baznīca. No šīs baznīcas izvadīja kinooperatoru Gvido Zvaigzni. Vairāki no slimnīcas nodaļas gribēja iet atvadīties, bet ielas bija pilnas ar cilvēkiem. Vecmāmiņa skatījās pa logu, asaru pilnām acīm.

Atbraukusi uz Bērziņu Porečjes ciemu, uz bibliotēku vecmāmiņa gāja mierīgāka, varēja šo to teikt cilvēkiem, kas un kā notika, sirdī bija lepnums, ko citi paveikuši Latvijas labā, un reizē - nemiers, kas nu vēl priekšā. Varēja teikt, ka Latvija Padomju Savienības sastāvā iekļauta varmācīgi, bet nezināja, ka būs 1990. gada 4. maijs un LR Neatkarība.

1991. gada 9. februārī vecmāmiņa atveda vienu citronu (ciemakukuli). Meita Anna, viņai bija 7 gadi, Šķaunes skolas 1. klases skolniece, citronu apēda, bet sēkliņu iestādīja, kociņš vēl joprojām aug, nav potēts, nezied un neražo. Varbūt arī Latvijai nav pienācis īstais laiks...

Varbūt tas īsti neattiecas uz tematu par kuru mēs runājam ar vecmāmiņu, bet viņa vēl stāstīja to, ka Dagdā dzīvo arī vecmāmiņas meita Inese Lapčenoka – Mizāne (mana māmiņa). Mūsos māja Nr. 5 1998. gadā bija komunālā. Dzīvoklī Nr. 2 dzīvoja tagadējais Dagdas Mūzikas skolas direktors un šīs skolas skolotāja Tamāra Starovoitova. Jāzeps ideja bija, ka vajag īsto Latvijas karogu. Tamāra bija izpildītāja, viņa sašuva karogu pēc Jāzeps skices. 1988. gada 18. novembrī jauns , sarkanbaltsarkans Latvijas karogs lepni plīvoja pie mājas Upes ielā. Viens no pirmajiem Dagdā. Karogs arī tagad ir labā stāvoklī, tiek uzlikts valsts svētkos.

Es redzu šo karogu, zinu tos cilvēkus, kuri par šo karogu cīnījās, paturēja labas domas par Latviju, jo to visu man izstāstīja mana vecmāmiņa, arī es daudz varu pastāstīt par pagātni. Latvijai mūsos un mūsu bērnos jābūt, tās ir un būs mūsu mājas.

Konstantinovas sākumskolas
5.klases skolniece
Laura Mizāne

Labs vārds pie laba darba vada.

Labs darbs ir labam vārdam rada;

Un cilvēks labs, kas labu dara,

Ir saules stars no Dieva gara.

/Dz.Rinkule-Zemzare/

Paldies skolotājiem!

Asūnes pamatskolas latviešu valodas skolotājai **Ārijai Šumeiko**

Konstantinovas sākumskolas skolotājai **Solvitai Stepīnai**

Andrupenes pamatskolas latviešu valodas skolotājai **Mārītei Bondarei**

Šķaunes pamatskolas latviešu valodas skolotājai **Žannai Rapšai** un
klases audzinātājai **Zojai Andžānei**

Ezernieku vidusskolas latviešu valodas skolotājai **Venerandai Lutinskai** un
Ainai Zariņai

Dagdas vidusskolas latviešu valodas skolotājām: **Ritai Orolei, Ainai Slesarei, Vijai Gekišai, Zinaidai Konošonokai, Leonorai Brencei**

Andzeļu pamatskolas latviešu valodas skolotājai **Inārai Kraulišai**

Saturs

Ievadvārdi.....	2.lpp.
Konkursa dalībnieki.....	3.lpp.
Dagdas novada lepnums 2013.....	4.-5.lpp.
Esejas.....	6.-67.lpp.
Pateicība.....	68.lpp.
Saturs.....	69.lpp.

Mūsu kopīgo veikumu varēs skatīt elektroniskajā versijā Dagdas novada mājas lapā www.dagda.lv un Dagdas novada Tautas bibliotēkā.

Informāciju apkopoja un sagatavoja
Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļas
izglītības darba speciāliste Irēna Maļkeviča